

Wilhelm Busch

Variațiuni pe o temă dată

Wilhem Busch

Variațiuni pe o temă dată

Mici povestiri

Volumul III

EDITURA
LUMINA LUMII
1996

Wilhelm Busch

Variațiuni pe o temă dată

Mici povestiri

Volumul trei

Copyright © Quell Verlag, Stuttgart 1952

Cuprins

Reproșul minunat	4
Tema	5
„Cum se îndură un tată de copiii lui“	10
Iertarea	10
Singuraticul	14
Cum am ajuns să lucrez cu tinerii	16
O sărbătoare de Paști ratată	20
Lupta unui păcătos.....	22
Crucea din baltă.....	25
Ajuns din urmă	28
Chemarea	31
Clopoțelul spart	35
Ceartă în toată casa.....	38
„Nu mai pot!“	41
Mâna cea puternică	43
„Când Cuvântul Tău nu va mai avea valoare...“ ..	45
Arestarea	49
Sărac în duh	53
„N-am ce face cu Golgota“	57
Fereastra-amvon	59
„Nu pot...!“	62
Cântărețul	66
Cântarea din mijlocul haosului.....	68
Felinarul dragostei	72
Diapozitivele.....	74
Pastorul Fritz	77
„O, Teo!“	75
Cine-i curăță lui Dumnezeu pantofii?	82

Reproșul minunat

Pe marginea străzii stăteau doi bărbați, evident doi mineri, după cum se putea vedea după cicatricile albastre de pe fețele lor.

Când am trecut pe lângă ei, unul m-a salutat:

- 'nă ziua, domn' pastor!

M-am apropiat de el:

- Ne cunoaștem?

El a râs.

- Păi, clar! V-am auzit de multe ori predicând. Și apoi i s-a adresat celuilalt: ăsta este deci pastorul cu tineretul! Un om foarte cumsecade! Numai - are din păcate o păsărică!

Cred că cititorii mei cunosc această expresie. Englezii spun „spleen“; șvabii explică: „îi lisește o doagă!“; berlinezii spun că ai un „tic“ - și în zona minieră Ruhr și în alte zone i se spune „păsărică“, dacă un om are un domeniu în care nu te poți baza întru totul pe el.

Când omul a spus acest lucru foarte liniștit, mi-a crescut totuși puțin tensiunea, deși, ca pastor în zona Ruhr, ești „luat peste picior“. Așa că am izbucnit supărat:

- Ce am? O păsărică?

Dar minerul nici nu mi-a băgat în seamă protestul, ci a repetat foarte liniștit:

- Deci - un om cumsecade - numai că - are o păsărică. Vorbește tot timpul despre Isus.

- Omule! am strigat bucuros. Ceea ce ați spus, pentru mine este de parcă mi-ați fi acordat o medalie! Da, această faimă vreau să o am: Vorbește tot timpul despre Isus! nu-

mai că - din păcate - nici nu merit această medalie. De câte ori nu am vorbit numai fleacuri. Dar - Știți dumnea-voastră? Isus merită efectiv să se vorbească tot mereu despre El. Spuneți-mi: îl cunoașteți pe Isus?

Atunci, minerul s-a întors rîzînd spre celălalt ortac:

- Vezi, iar începe!

De cum vorbești despre Isus, treci prin tot felul de situații. și apoi întâlnești alți oameni care vorbesc și ei despre Isus și care trec și ei prin situațiile lor. Despre aceste situații va fi vorba în această carte.

Și dacă pe parcurs, cuvîntul „eu“ va apare nepotrivit de des, atunci trebuie totuși să știți, că nu eu sunt cel important, ci numai Numele lui Isus.

Am intrat puțin în camera de zi. Fiica mea era la pian:

- Ce cânti? am întrebat-o.

Mi-a răspuns:

- Variațiuni pe o temă dată.

Atunci m-am gândit, că acesta este titlul potrivit pentru mica mea carte. Povestirile mele sunt variațiuni pe tema Isus. Căci:

„... Viața mea n-are valoare

Aici jos pe pămînt.

Ce mi-a dat Isus,

Merită toată dragostea.“

Tema

O istorie biblică

Bărbații s-au oprit speriați.

Ultimii doi, care au mai rămas puțin pe țărm și care

tocmai voiau să lege barca, s-au speriat atât de tare, încât parâma le-a scăpat din mână și a căzut în apă.

Acum nu se mai auzea decât plescăitul liniștit al valurilor care se spârgeau de țărm. Altfel, era liniște de tot, nefiresc de liniște.

Apoi - oamenii au tresărit de spaimă - s-a auzit din nou - acel strigăt înfiorător! Este un animal? Un om?! Un urlet sălbatic, un râs nebunesc...

Oamenii au rămas din nou nemișcați, s-au privit unii pe alții dezorientați... Numai primul din ei, pe care îl numeau „învățătorul“, a pășit liniștit înainte, de parcă nu ar fi auzit nimic.

Atunci, de după colțul unei stânci, a apărut un băiat fugind - alb ca varul. A trecut în goană pe lângă învățător - direct în mijlocul bărbaților.

- Îndrăcitul! a strigat el. Îndrăcitul!! și apoi a alergat gâfâind mai departe.

Din nou s-a așternut liniștea. Bărbații s-au uitat după băiat. A alergat de-a lungul țărmului lacului - până la o pădurice de stejari, unde o turmă de porci se bălăcea în bălți sau mânca cu mare gălăgie ghindele căzute pe jos.

- Ce s-a întâmplat? l-a întrebat bătrânul păstor, care stătea nemișcat pe o stâncă.

- Îndrăcitul! a strigat băiatul - încă gâfâind. Păstorul nu a spus nimic, dar și-a apucat ciomagul...

Bărbații, care tocmai sosiseră cu barca, l-au privit pe învățătorul lor. Acesta se apropia tot mai mult de stâncă din spatele căreia se auzise urletul îngrozitor.

Și apoi - bărbații s-au dat înapoi - apoi a năvălit o arătare: o fantomă groaznică în acel loc sinistru. Era un bărbat gol. Pletele îi fâlfâiau nebune în jurul capului. În mâna dreaptă avea o piatră mare, de parcă ar fi vrut să omoare pe oricine i s-ar fi pus în cale. De încheietura mâinii lui stângi atârna un lanț rupt.

Dar toate acestea, bărbații abia au apucat să le vadă. Ceva îi forța parcă să-l privească pe omul sălbatic direct în față. O față diavolească! În ochii tulburi se vedea mânie satanică, chin de nedescris, poftă de fiară.

Acum, îndrăcitul s-a năpustit asupra învățătorului - și a ridicat mâna și mai sus, ca să arunce piatra - ucenicii au țipat... atunci... s-a petrecut un lucru ciudat:

Învățătorul s-a oprit liniștit. Îndrăcitul a pus ochii pe țintă - apoi a tresărit... a dat drumul la piatră... și în momentul următor a căzut ca un pom tăiat la picioarele învățătorului și a început să scheaune ca un câine chinuit.

Atunci, bărbații au prins curaj și s-au apropiat. Bărbatul sălbatic se afla în genunchi înaintea învățătorului și își întindea mâinile spre el, a rugăciune. Gura lui era închisă. Dar - sinistru și înfiorător - din gura închisă s-a auzit un țipăt:

- Nu! Nu! Nu mă chinui! Ce am eu de-a face cu Tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu! Pleacă! Lasă-mă în pace! Pleacă odată! Nu mă chinui!

Unul din bărbați și-a dus mâna la barba căruntă:

- Strigă dracii din el. O, Doamne! Iadul este aici printre noi!

- Iadul este aici printre noi..., au murmurat ceilalți.

Și apoi totul s-a petrecut uimitor de repede. Învățătorul a întrebat foarte aspru:

- Care-ți este numele?

- Nu avem nume. Dar suntem mulți! O, atât de mulți! au strigat demonii. Suntem o legiune! Și apoi au scâncit: Avem nevoie de un loc unde să locuim! Apoi, alt țipăt ascuțit: Porcii! Porcii!

- Fie! a spus învățătorul maiestos. Apoi omul a căzut la pământ cu un strigăt puternic. Se afla la picioarele învățătorului ca mort.

În clipa următoare, din păduricea de stejari s-a auzit un

țipăt speriat. Când bărbații au privit întra-colo, au văzut porcii fugind ca nebuni, lovindu-se de copaci, îngrămădindu-se unii peste alții, țipând sinistru... și apoi... totul s-a petrecut atât de repede - câțiva au început să fugă spre gardul dinspre țarm. Acesta a cedat. A fost aproape comic să privești cum s-au aruncat porcii în lac. și de parcă lacul ar fi avut puteri de atracție magice, toți ceilalți porci s-au rostogolit în lac. Zgomot mare, valuri înspumate... apoi s-a făcut liniște. Numai în depărtare se auzeau strigătele băiatului, care fugea în urma bătrânului păstor spre sat...

Bărbații erau speriați. Apoi, cel cu barbă a mai spus încă o dată:

- Iadul este aici printre noi!

Dar atunci l-a întrerupt un bărbat mai tânăr:

- Da, dar El... - a arătat spre Isus - El este mai puternic decât iadul!

- El este mai puternic decât iadul, au murmurat ceilalți.

- Da, și El îl demască pe diavol! a spus tânărul vesel.

- Cum adică? a murmurat cel cu barbă, pe care-l enerva puțin faptul că tânărul înțelegea mai mult decât ei toți. Cum adică? Ai înțeles tu, cumva, ce s-a petrecut aici?

- Desigur! a strigat tânărul. Diavolul poate numai să distrugă. Dar învățătorul nostru - El poate să vindece!

Și cu aceste cuvinte a arătat spre omul cel sălbatic, care tocmai se ridica de jos și se uita în jurul lui ca un om trezit dintr-un coșmar. și mai înainte ca cel cu barbă să poată să spună ceva, tânărul a alergat la omul gol și l-a acoperit cu mare grijă cu mantaua lui. Rușinat și cu mulțumiri, omul s-a învăluit cu mantaua...

O oră mai târziu se aflau cu toții în umbra stâncilor și mâncau proviziile pe care și le aduseseră cu ei. Omul vindecat stătea chiar lângă învățător. Nu spunea nimic. Se uita numai la El. Și pe fața lui complet schimbată se oglindea o bucurie fără margini.

Dintr-odată, s-au auzit voci. și apoi au dat năvală - oamenii din sat. În frunte era chiar băiatul de la porci.

- ăsta aici! a strigat și a arătat spre învățător. În urma lui alerga gâfâind un bogătaș gras care se tânguia într-una:

- O, porcii mei! Porcii mei grași și frumoși!

și în spatele celor doi venea tot satul - strigând - gesticulând - râzând - urlând. Brusc, băiatul s-a oprit.

- Îndrăcitul! a șoptit mirat. ăsta e... ăsta e... , mai mult nu a mai apucat să spună.

Dar atunci, bogătașul gras s-a aruncat plângând la picioarele învățătorului și i-a spus:

- Nu știu cine ești. Dar te rog - pleacă! Pleacă! Pur și simplu l-a împins de pe locul lui: Dar pleacă odată! Pleacă! Tu, cel care mi-ai risipit averea! Pleacă!

Băiatul de la porci l-a tras de manta:

- Stăpâne! Privește! îndrăcitul este vindecat!

- Ei și! Porcii mei! O, porcii mei! a urlat bogatul furios și l-a împins pe băiat la o parte...

După ce barca se desprinsese deja demult de țărm, băiatul de la porci tot se mai afla pe țărm și privea barca în depărtare, cum se face tot mai mică.

- Ce fel de om este acesta?!

Apoi a simțit o mână pe umărul lui. A tresărit speriat și l-a văzut lângă el pe omul vindecat:

- Vino, băiete! a spus el, să mergem prin sate și să povestim, că Dumnezeu a trimis un Ajutor.

Apoi au plecat mână în mână. și din nou liniștea a pus stăpânire pe țărmul lacului...

„Cum se îndură un tată de copiii lui...”

Iertarea

Când mă gândesc la trecut, la vremea tinereții mele, inima mi se umple de bucurie. Am avut cei mai buni părinți, care au trăit vreodată pe pământ. și tocmai de aceea îmi pare rău și astăzi, când îmi amintesc o întâmplare neplăcută. Pe de altă parte, abia atunci am învățat să-mi iubesc tatăl cu adevărat.

Dar acum vreau să vă povestesc totul pe rând: pe atunci am fost un băiat de 12 ani. În plus, eram elev în clasa a III-a la gimnaziu. Dar nu cu prea multă plăcere! Cred că eram pur și simplu - leneș. Băieții trec uneori prin perioade când nu pot să sufere să ia în viața serios.

Nici nu mai știu exact cum s-a întâmplat - dintr-odată m-am trezit încurcat într-un adevărat lanț de minciuni.

Probabil că totul a început de la faptul că am scris o lucrare de control proastă. Îngrijorat, am văzut cum vine necazul peste mine. Această notă proastă va deveni motivul pentru verificarea temelor; va trebui să reiau multă materie și va trebui să lucrez din greu.

Pur și simplu, nu am avut chef de așa ceva. Așa că am trecut nota proastă sub tăcere. Lucrarea următoare a fost și mai proastă. Din nou nu am spus nimic acasă. Ci, mai mult, într-o zi, când tata m-a întrebat de lucrări, l-am mințit cu inima zbuciumată. A vrut să vadă caietul. Noaptea, m-am apucat și am „fabricat” caiete noi. Apoi a trebuit să fac rost de bani, ca să cumpăr cerneală roșie, cu care am

falsificat semnătura învățătorului. Tata a primit la control un caiet cu cele mai bune note.

Atunci am învățat că o minciună duce la cel puțin alte zece minciuni noi. În final, toată viața mea a fost plină numai de falsuri și înșelătorii. Lanțul minciunilor devenea tot mai încălzit. Atunci m-a cuprins un fel de panică. Mi-ar fi fost mult mai comod, dacă ar fi trebuit să-mi fac numai temele. În schimb, noaptea rămâneam treaz și scriam caiete duble, sau falsificam motivări.

Și așa s-a apropiat Crăciunul. Părinții mei își spărgeau capul ce bucurii să ne facă. și eu...! Când îmi vedeam frații și surorile jucându-se veseli, mă apuca tot amarul unei existențe ratate. - Cum am să ies vreodată din această situație?

Dar într-o zi, catastrofa s-a produs. Îmi amintesc scena foarte clar - de parcă s-ar fi întâmplat abia ieri. Surorile mele se jucau în curte cu mingea. Și eu ședeama pe scări, supărat și clocind planuri în minte.

Apoi a sunat - poștașul a adus poșta... Câteva minute mai târziu s-a deschis ușa camerei de studiu, a apărut tata și mi-a cerut liniștit:

- Vino înăuntru!

Inima îmi bătea până în gât. Lampa de birou arunca lumină pe o scrisoare tocmai deschisă. Am recunoscut imediat scrisul învățătorului meu.

Ce conținea scrisoarea? M-am chinuit degeaba să o descifrez. Apoi tata mi-a dat-o. Și în timp ce o citeam, s-a așezat în fotoliu.

Erau numai două rânduri, în care învățătorul meu îl invita pe tata la o discuție.

- Vino, așează-te, mi-a spus tata, și povestește-mi ce se întâmplă!

Atunci a trebuit să mărturisesc și din inima mea a izbucnit totul: întregul amestec de înșelăciune și de minci-

ună și de falsuri și de lene și de murdărie. M-am îngrozit eu însumi, când mi-am văzut situația pusă pe tavă înaintea tatălui meu.

Oh, îmi venea să mă scuip în față! Și dragul meu tată, care ne arăta zilnic dragostea lui, stătea în fața mea și era, de parcă peste el se lăsase un vâl negru de nesfârșită tristețe.

În cele din urmă am terminat. Tatăl meu era adâncit în meditație. Între noi s-a lăsat o tăcere groaznică. Numai de afară se auzea râsul vesel al surorilor mele.

Apoi, tata și-a ridicat privirea și mi-a spus din adâncul sufletului lui:

- Ai să fii un cui în sicriul meu! Acum, pleacă!

Și am plecat. Lacrimile îmi șiroiau pe obraji în timp ce urcam scara întunecoasă spre camera mea. Surorile s-au uitat speriate în urma mea.

M-am dezbrăcat mecanic și m-am băgat în pat. Nimeni nu m-a chemat la cină. Nici nu mi-a fost foame. Mai târziu, am auzit-o pe mama cântând colinde cu surorile și frații mei. Atunci am izbucnit în plâns. Am înțeles că păcatul te izolează și te lasă singur.

Am fost nespus de deznădăjduit - de starea mea! Nici un câine nu va mai accepta o bucată de pâine din mâna mea! Tatăl meu nu va mai putea niciodată să râdă fericit! Nimeni nu are să mă mai iubească vreodată! -

Era târziu în noapte. Toți se culcaseră deja, în afară de tata. Auzisem zgomotele cunoscute. Probabil că tata mai stătea singur aplecat asupra lucrului lui în camera de studiu.

Am auzit ușa deschizându-se. A urcat în camera lui de la etajul întâi... Acum! Mi s-a oprit inima - am auzit clar cum urcă mai departe scările - sus la mine, la etajul al doilea!

Foarte încet - treaptă cu treaptă! De parcă ar fi dus o

povară grea!

Gândurile mele speriate mi s-au învălmășit în minte: nu-mi aminteam ca tata să fi venit vreodată în mica mea cameră. Ce vrea de data asta! Va urma marea răfuială? Are să mă alunge din casă?

A ajuns deja în fața ușii mele. Am observat cum s-a oprit o clipă... apoi ușa s-a deschis... a intrat în camera întunecoasă... Mi-am ținut răsuflarea. A rămas nemișcat. Apoi a întrebat încet:

- Dormi deja?

Am izbucnit în plâns. Nu am putut să spun nimic. Atunci a venit la patul meu... foarte tandru mi-a pus mâna pe cap și mi-a spus:

- Acum ești bucuros că totul a ieșit la lumină, fiul meu drag!

Am simțit cum s-a aplecat și m-a sărutat. Apoi a plecat.

Am rămas ca trăznit. Și totuși - cel mai mult mi-aș fi dorit să sar din pat... să sar de gâtul tatălui meu:

- Dragul meu tată!

Dar înainte să găsesc puterea să o fac, am auzit ușa camerei lui închizându-se.

Am stat singur în întuneric. Rar mi-a fost dat să mă simt atât de fericit. Iertarea! Iertarea!! Da, acum totul va deveni nou!...

Ziua următoare, tata s-a dus la învățător. Nu știu ce au discutat. Cu mare zel m-am pus pe treabă și de Paști am adus acasă note bune.

Tata nu a mai amintit niciodată această întâmplare. A fost complet dată uitării. Vina a fost iertată - „aruncată în adâncul mării“ - cum spune Biblia...

Mulți ani mai târziu am învățat iertarea păcatelor, pe care Dumnezeu cel viu ne-o dă în dar în Domnul Isus, cel răstignit. Atunci mi-am amintit întâmplarea din copilărie:

aceasta este iertarea, ca vina să nu mai fie amintită niciodată și să fie complet și cu adevărat dată uitării.

Și aici - în iertare - se află întreaga putere pentru o viață nouă. Cine o experimentează și crede în iertare, din inima acelui om se revarsă dragostea Tatălui.

Singuraticul

Era o seară minunată de mai.

Eu însă aveam inima grea, stând ca proaspăt recrut la poarta cazărmii.

Cu trei zile în urmă îmi luasem rămas bun de acasă - cu mult entuziasm romantic. și în aceste trei zile mi-au fost risipite toate iluziile. Până atunci privisem fiecare soldat ca pe un „erou“ și ca pe un sfânt. Dar acum puteam să privesc în spatele culiselor: sergentul-major care-și descărca toanele pe noi cu urlete fără rost; proprietarul gras al unui magazin de mobilă, care-și cumpăra cu mită cele mai bune poziții de tragere; căpitanul care vedea în noi numai un material uman, dar nu și inimi vii; camarazii, care de dimineață până seara nu discutau altceva decât obscenități și povești murdare. și nicăieri o inimă! -

Am stat trist la poarta cazărmii - și înaintea mea se întindea orașul străin - rece și respingător.

Mi-era frig. Mi-era dor de casă. Cu ochii minții am revăzut casa părintească: ce frumos este acolo! Numai dragoste și fericire și curăție! L-am văzut pe tata în fața mea, cum m-a luat în brațe la despărțire și mi-a spus:

- Fiul meu drag! Dumnezeu să te păzească, trupul și sufletul!

Și apoi - abia acum mi-am dat seama, căci în emoțiile despărțirii acest lucru mi s-a părut foarte nesemnificativ:

- Nu am să te pot vizita în primele trei săptămâni, pen-

tru că mă reține munca.

În spatele meu, din postul de gardă s-au auzit râsete nebune. O, câtă scârbă îmi produc toate acestea! Precis cineva a povestit unul din „bancurile“ obișnuite, care nu prea te făceau să râzi, dar erau cu atât mai murdare. Peste oraș se lăsa o înserare tristă. M-am simțit nespus de singur! Dacă nu mi-ar fi fost rușine - aș fi plâns în singurătatea mea nemângăiată...

În acel moment a sosit un taximetru. A oprit în fața porții - și nu mi-a venit să-mi cred ochilor - din el a coborât tatăl meu drag.

Cu un strigăt de bucurie m-am aruncat în brațele lui. El a plătit șoferul. și după aceea am plecat împreună. Fericit, l-am luat de braț:

- O, tată, dar mi-ai spus că nu mă vei putea vizita în primele trei săptămâni!

- De fapt, așa și este, mi-a răspuns el, peste o oră trebuie să plec deja înapoi. Să folosim bine această oră!

- Și ai venit până aici special, numai pentru o oră ?

A dat din cap că da. Mi-a trecut prin cap cât de anevoioase sunt călătoriile pe timp de război: trenurile supraaglomerate și așteptarea înnebunitoare, pentru că nimic nu mai merge după orar.

- Tată, l-am întrebat, de ce ai făcut acest lucru?

Atunci mi-a răspuns - și mi-a vorbit, de parcă și-ar fi deschis inima înaintea mea:

- Am simțit că băiatul meu are nevoie de mine.-

Mulți ani mai târziu, am stat de vorbă cu un bărbat care disprețuia Evanghelia. Lui i-a trecut ceva deosebit prin cap:

- Vedeți, dumneavoastră! mi-a explicat batjocoritor, Isus al dumneavoastră spune: „Sunt cu voi în toate zilele“. Este de-a dreptul comic, cum fuge după oameni. Probabil că a pus ochii pe noi! Probabil că are nevoie de noi! Țsta moa-

re dacă nu se ocupă cineva de El.

În acel moment, mi-am amintit întâmplarea cu tatăl meu și i-am răspuns:

- Într-adevăr! Isus fuge după noi. Dar nu pentru că El are nevoie de noi. Ci - pentru că știe, că noi avem nevoie de El; pentru că știe cât suntem de singuri și de pierduți fără El.

Atunci a tăcut. Oare l-a nimerit o rază a dragostei nesfârșite?

Cum am ajuns să lucrez cu tinerii

- După-masă, noul vicar va face o excursie cu membrii Asociației de tineret! Întâlnirea este la ora 14 la biserică.

Când preotul a anunțat acest lucru la sfârșitul predicii, spre mine s-au îndreptat mulți ochi curioși.

- Vai de mine! m-am gândit și m-am uitat disperat în jur prin capelă. Cum se organizează așa ceva - o excursie cu Asociația de tineret? Și - încotro?

Sosisem abia cu o zi în urmă în suburbia rurală a orașului industrial din Westfalia. și acum trebuia deja imediat... Eram foarte dezorientat, mai ales că nu eram prea sigur ce este o Asociație de tineret.

Și totul a fost și mai rău decât m-am temut...

Cu zece minute înainte de ora stabilită m-am postat deja în fața bisericii pe șoseaua mare, care era liniștită și pustie în soarele cald de vară. Nici urmă de Asociația de tineret. Au trecut cinci minute - zece minute, - atunci am văzut un tânăr apropiindu-se. Am pornit spre el cu o față

cât se poate de prietenoasă. Poate reușeam să aflu de la el cum se organizează o astfel de excursie. Dar - ce mare dezamăgire! - a trecut pe lângă mine și s-a îndreptat foarte sigur direct spre cârciumă, care era chiar peste drum de biserică. A dispărut înăuntru - și eu am rămas din nou singur...

A început să mă doară și rana din război. Cu ani în urmă, francezii mi-au tras o bucată de metal în spate. și dacă stăteam prea mult în picioare, aveam dureri foarte mari. Așa că m-am așezat pe marginea șoselei și am așteptat...

S-a făcut ora 14:10 - s-a făcut ora 14:15-. Nu a apărut nimeni. - Totuși! Vin doi! Uraa! Aduc cu ei chiar și cornuri. Instrumentele străluceau luminoase în lumina soarelui!

Dar - și aceștia doi au trecut mai departe și - nu mi-am dezlipit ochii de la ei - au intrat direct în cârciumă! Am rămas din nou singur pe marginea șoselei. Acum nu mai mi-era frică de cum trebuie să organizez excursia. Cumva aș fi reușit să mă descurc. Numai dacă - ar fi venit cineva! Cum va fi, dacă va trebui să stau toată după-masa aici singur!

Tot mereu au venit bărbați mai tineri sau mai bătrâni - dar toți au intrat în cârciumă. În cele din urmă, l-am întrebat pe unul din ei, ce se petrece acolo. A izbucnit în râs și mi-a explicat:

- Noi suntem pompierii! și însoțitorul lui a adăugat cu mâna la gură:

- Stingem incendiile lăuntrice.

Na, acum știam despre ce este vorba. Se pare că în localitate pompierii s-au înmulțit mai mult decât Asociația de tineret, din care tot nu se vedea nici o urmă.

Atmosfera din cârciumă a devenit încetul cu încetul tot mai însuflețită. Muzica se auzea cântând un marș vesel,

care pe mine nu a putut însă să mă înveselească. Apoi s-au deschis ferestrele. Bravii pompieri au apărut la geamuri cu halbele de bere în mână, au ciocnit în direcția mea și m-au întrebat unde-mi sunt tinerii din Asociație.

Ei bine, nici eu nu știam unde sunt! Probabil Asociația nu mai exista de mult.

Când bărbații au văzut cât sunt de necăjit, m-au compătimit batjocoritor și m-au sfătuit să intru în crâșma răcoroasă. Până la urmă, toate geamurile au fost pline de bărbați și eu am ajuns ținta unei bătăi de joc generale.

Da - stăteam pe marginea șoselei! și nu eram deloc în apele mele. Nu era mai bine să renunț și să mă întorc în locuința mea?

Dar la vederea bărbaților care râdeau batjocoritor în geamurile cârciumei, m-am înfuriat: nu era oare această nenorocită de Asociație de tineret un blam la adresa lucrării împărăției lui Dumnezeu!? Nu era oare tăvălită în praf onoarea împăratului meu Isus, dacă mesagerul Lui va bate acum rușinos în retragere în fața acestor cheflii?

Și, dintr-odată, mi-am dat seama clar ce trebuie să fac: dacă nu apare aici nici o ceată de tineri creștini, atunci trebuie să mă duc și să caut una.

Deci - m-am ridicat hotărât și am pornit la drum - pe șoseaua lungă, mare, fierbinte, care ducea în oraș.

Pe atunci, traficul nu era deloc intens, așa că șoseaua era foarte liniștită. Nu se părea deloc că aș avea vreo șansă de izbândă.

Dar apoi am ajuns la un mic pod. Pe balustrada podului sedeau trei băieți de vreo 16 ani, care încercau să-și dea aere de bărbați cu câteva țigări și cu vorbe mari.

M-am oprit și i-am întrebat dacă pot să mă așez lângă ei. Nu au avut nimic împotriva. M-am urcat pe balustradă și încet s-a înfiripat o discuție: Ce și-au propus să facă? - Nimic! Nu au bani pentru toate plăcerile bărbătești... Pauză

- Era evident: acești băieți se plictisesc. Așa că am îndrăznit să le fac o propunere:

- Ce-ar fi să facem o mică plimbare în munți?

Tăcere. Apoi, unul a întrebat:

- Și?

- Ei bine - am răspuns ezitând, am putea să ne jucăm ceva, de exemplu, hoții și vardiștii.

La această propunere, s-a văzut dintr-odată clar că băieții sunt gata să renunțe la toată maturitatea lor de bărbați. Și-au aruncat țigările. Doi au luat-o la goană și au mai adus încă trei prieteni. Toți erau plini de entuziasm. Așa am plecat cu acești șase băieți în munți și în pădure.

A fost o după-amiază minunată. Este drept că mă durea rana din război și vreau să recunosc că din cauza ei m-am ascuns întotdeauna foarte repede într-un șanț și m-am acoperit cu frunze ca să nu mă mai găsească nimeni. Dar - peste mine și în jurul meu se dădea o luptă aprigă între hoți și polițiști într-un mod greu de imaginat. Tinerii bărbați redeviniseră copii.

Când soarele a apus, ne-am așezat în iarbă la poala muntelui, am privit peisajul minunat și, da, ce să facem acum?

- Băieți, i-am provocat eu. Am putea cânta un cântec. Știți vreunul?

- O, da! Știm unul: „Paharu-i plin, și eu degrab' îl voi goli...”

Frumos! Deci, am cântat acest cântec cât ne-a ținut gura. Când l-am terminat, le-am explicat că eu știu un cântec mult mai frumos. Anume: „Iubit Domn Isus...”

Pe acesta nu-l știau. Dar - se poate învăța. și le-a plăcut. Se putea cânta diferit - o dată piano - și apoi din nou forte. Pe scurt, curând au învățat cântecul. și apoi discuția despre Isus a urmat de la sine. Le-am povestit despre El și m-au ascultat cu plăcere.

Am plecat spre casă cântând. A fost puțin ciudat modul în care se tot schimbau cântecele, o dată cel cu „Paharu-iplin“ și apoi „Iubit Domn Isus“. și m-am bucurat că pe drumul de țară nu ne-am întâlnit cu nimeni care să ne critice. Dar băieții mei erau nespuse de veseli. și eu la fel.

Când am ajuns în fața bisericii, m-am umflat în pene - cum se spune. Să vadă acum cheflii de peste drum că am și eu Asociația mea de tineret. Dar băieții nu trebuia să știe despre ce este vorba; poate că tații lor erau înăuntru în cârciumă.

Așa că ne-am postat în fața bisericii și am cântat în încheierea acelei zile frumoase încă o dată tare, bucuroși și din toată inima: „Iubit Domn Isus...“

Deja de la primele cuvinte ale cântecului, geamurile au fost aglomerate. Dar nici unul din bărbați nu a mai scos nici un cuvânt. Au ascultat puși pe gânduri. Se vedea pe fețele lor că sunt mișcați de cântecul băieților...

Această zi a fost începutul unei lucrări bogate, binecuvântate și înfloritoare cu tinerii din acea localitate...

Așa - acum onoratul cititor mai vrea să știe, ce s-a întâmplat cu Asociația de tineret? Dragă cititorule - nici eu nu știu...

O sărbătoare de Paști ratată

- Deci, domnule pastor, trebuie să ne ajutați, așa m-a rugat secretara organizației tinerelor fete.

S-a întâmplat în urmă cu aproape 30 de ani. Pe atunci eram un foarte tânăr ajutor de predicator. și de aceea m-am simțit supraonorat când cunoscuta conducătoare de tineret mi s-a adresat cu rugămintea ei. Și apoi, mi-a ex-

pus planul ei: în dimineața zilei de Paști, la răsăritul soarelui, să se țină un serviciu divin pentru fete.

- Gândiți-vă, ce frumos va fi, a strigat ea entuziasmată. Exact la ora la care Mântuitorul a ieșit din mormânt, ne adunăm departe din oraș, undeva într-o poiană frumoasă cu flori. Cântăm și dumneavoastră ne predicați mesajul Paștelui. Pentru fete, acesta va fi un eveniment de neuitat!

Eu am fost la fel de entuziasmat ca și ea și mi-am dat acordul cu bucurie...

Da, ce frumos ne-am imaginat noi totul! Dar - spus de-a dreptul - a fost un adevăr eșec. Deja în timp ce ieșeam din oraș pe bicicletă am început să cad pe gânduri. Căci îmi bătea în față un vânt tăios și rece care mi-a mai temperat puțin emoția. Poiana pe care am ales-o nu era deloc înflorită. Mai degrabă era foarte umedă. Și micul grup, care venise până aici, tremura tot.

Cu toate acestea, am început serviciul divin cu bucurie. Dar nimic nu a mers bine. Corul nu a luat bine tonul - a mai încercat curajos câteva măsuri - dar până la urmă a renunțat. Mai multe fete au început să chicotească.

Și când am început să predic, vântul a răsturnat una din vasele mari în care câteva flori frumoase împodobeau amvonul. Apa s-a scurs cu un gălgâit zgomotos. Neliniștea a devenit și mai mare.

După ce gălgâiul s-a terminat în cele din urmă, s-a răsturnat și ce-a de-a doua vază. Și totul s-a repetat. Atunci s-a zis și cu atenția. Și eu am avut grijă să termin cât mai repede și cu predica.-

De atunci, mi-am amintit numai cu un zâmbet sau cu mare stânjenală de acea dimineață de Paști. Dar când mi-am amintit din nou de această întâmplare în anul acesta, atunci mi-am dat seama - după 30 de ani -, ce ar fi trebuit să predic în acea situație nefericită. Anume:

Învierea Fiului răstignit al lui Dumnezeu nu este o oca-

zie pentru serbări îmbelșugate. Domnul a înviat într-o lume în care pentru majoritatea oamenilor, toate lucrurile mergeau rău; într-o lume în care pe oameni îi așteptau multe dezamăgiri, în care tot timpul avem parte de eșecuri, în care trecem prin clipe mai mult sau mai puțin triste. În această lume a înviat El. Și noi, cei care trebuie să trăim în această lume păcătoasă și tristă, putem să ne bucurăm pentru că avem în această lume săracă și în viața noastră de zi cu zi un Mântuitor viu, care ne-a răscumpărat pe cruce și care ne-a făcut copiii lui Dumnezeu.

Și acum, m-aș bucura dacă una din persoanele care au fost prezente la acel eșec ar mai putea să asculte această predică întârziată de Paști!

Lupta unui păcătos

L-am văzut prima dată la o oră de studiu biblic pe care am ținut-o. Părul negru răvășit, fața împietrită.

- Aha, mi-am spus, mi-au trimis pe unul care să strângă material împotriva bisericii.

Tânărul bărbat era foarte atent. Aproape prea atent pentru unul care vrea numai să spioneze.

Ziua următoare, a venit în biroul meu:

- Domnule pastor, vreau să intru din nou în biserică.

Am dat din mână:

- De ce? Este numai o formalitate, care nu ne este de folos nici nouă și nici dumneavoastră. Avem deja în biserică atâția membrii inactivi, încât nu murim de dorul de a mai primi încă unul.

Atunci a răbufnit din el aproape sălbatic:

- Domnule pastor, vreau pace cu Dumnezeu. Depun

armele înaintea Lui. Capitulez. Vreau să am acum pace cu Dumnezeu!

Răbufnirea este atât de sălbatică, încât îmi închipui: aici a avut loc o luptă, o bătălie puternică între Dumnezeu și om.

- Prietene, povesteți-mi: cum ați ajuns la această mărturisire?

Și el îmi povestește.

Astfel sunt introdus în cercul mic al unor tineri, care și-au asumat sarcina „să extermine superstiția religiei“.

Un punct culminant al vieții sale a fost când, la o mare adunare, în fața a mii de oameni, a ținut un mare discurs împotriva lui Dumnezeu. Cu „argumente științifice“ a făcut de răs credința în Dumnezeu. I-a făcut multă bucurie să privească fețele celor care-l ascultau cu atenție și să observe cum ascultătorii lui îl cred. Aceasta a fost marea zi a vieții lui.-

Au trecut de atunci abia două săptămâni. Și acum stă în fața mea și-mi spune:

- Vreau pace cu Dumnezeu.

- Dar, cum vine asta? îl întreb. Doar ați dovedit că nu există nici un Dumnezeu.

Nervos, mă întrerupe:

- Domnule pastor, împotriva voinței mele, Dumnezeul cel viu mi-a demonstrat că există.

Și relatează despre ultimele două săptămâni. Despre neliniștea inimii lui, care l-a dus la disperare.

- Domnule pastor, Dumnezeu este împotriva mea! Depun armele în fața Lui! Nu mai pot să trăiesc așa!

Cred că toți cunoaștem istoria fiului risipitor. I-am povestit-o și lui. Când am terminat, în inima lui a pătruns puțină lumină și a început treptat să creadă în îndurarea lui Dumnezeu.

Dar ziua următoare a venit și mai palid și mai speriat în

biroul meu:

- Nu-mi găsesc liniștea. M-am făcut vinovat de un păcat foarte mare. Prin discursul meu i-am dus pe oameni la necredință. Cum pot să repar răul pe care l-am făcut? Sfătuiți-mă!

M-am gândit:

- Da, poate cel mai bine este să mergeți la acei două mii de oameni și să le spuneți: „Am mințit. Dumnezeu totuși există“.

El a dat din cap.

- Cum pot să fac acest lucru! Nu-i cunosc pe cei două mii de oameni.

- Atunci, mergeți la un ziar și dați un anunț: „M-am înșelat. Știu că Dumnezeu există“.

A dat din nou din cap.

- Nu merge. Ziarul nu-mi va primi anunțul. Și dacă numai unul din cei două mii nu-mi va citi anunțul, atunci totul ar fi în zadar. Cum să repar răul pe care l-am făcut?

- Situația este destul de rea, prietene. Domnul Isus a spus: „Vai de cel prin care vine pricina de păcătuire! Ar fi mai de folos pentru el să i se lege o piatră de moară de gât și să fie aruncat în mare“ (Luca 7:1,2).

Atunci, bărbatul începe să tremure:

- Deci, sunt pierdut pe veci.

Mie-mi trece prin minte versetul: „Căci fărădelegile mele se ridică deasupra capului meu; ca o povară grea sunt prea grele pentru mine“ (Ps. 38:4).

Dar apoi tresar:

- Prietene, aveți dreptate. Nu puteți să reparați răul făcut. Dar, ce-ar fi, dacă ar veni un Altul mai puternic și ar repara totul?

- Imposibil, a spus el deznădăjduit.

- Nu, nu este imposibil! El este aici! Numele Lui este Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu.

Și apoi îi citesc din Isaia 53: „... durerile noastre Le-a luat asupra Lui... Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți...”

Nu pot să vă descriu în cuvinte acea oră minunată, în care acest tânăr a fost umplut de lumină și a aflat că:

Pace se află pentru fiecare
în rănilor lui Isus;
păcatul, chiar de-i mare
pe Golgota a fost dus.

Crucea din baltă

- Bumm! Bumm! Bumm!

O ploaie de pietre grele a lovit obloanele ferestrelor. Câteva femei au țipat speriate. Copiii s-au ghemuit înfricoșați.

Privirea mea a privit biata adunare: într-o cămăruță sărăcăcioasă se înghesuiau aproximativ 50 de oameni, bunicuțe bătrâne, câțiva copii, o mână de ucenici jalnici, câțiva mineri și femei obosite și epuizate.

În jurul casei în care ne aflam se înșirau nenumărate blocuri ieftine cu locuințe de închiriat, în care locuiau mii de oameni. În comparație cu numărul lor, mica noastră adunare părea cu adevărat lipsită de importanță.

Și totuși - această biată oră de studiu biblic a însemnat un atac împotriva imensei împărății a întunericului. Unde pătrunde Evanghelia, diavolul se apără.

Acest lucru am început să-l simțim și noi pe pielea noastră. În bezna de afară se adunau de fiecare dată haite întregi de bărbați. Și apoi începeau tulburările: fie se postau în fața ușii și cântau cântece obscene, fie jucau fotbal

cu cutii goale de conserve, încât în mica sală nu se mai înțelegea nici un cuvânt. De cele mai multe ori intonam o cântare și cântam până când afară se făcea din nou liniște și puteam continua studiul.

Am admirat întotdeauna curajul oamenilor care veneau la întâlnirea noastră în ciuda dușmăniei de afară. Dar - când foamea după Evanghelie pune stăpânire pe om, nimic nu mai poate să oprească imboldul inimii.

În seara aceea, tulburările au fost deosebit de mari. A fost de parcă „dracul însuși s-ar fi dezlănțuit“. Cineva a deschis ușa dintr-o smucitură, a strigat ceva urât și a dispărut râzând batjocoritor în noapte. Apoi s-a aruncat din nou cu pietre în obloanele de la ferestre. Din nou a trebuit să întrerup comentariul biblic. Ca să nu mai auzim gălăgia de afară, am intonat o cântare...

Și atunci s-a făcut liniște afară - surprinzător de liniște... Am râsuflat ușurați... În mod sigur scandalagii au plecat... Am luat din nou cuvântul, pentru a sfârși studiul biblic...

Și atunci! Afară, zgomot de pași... voci șoptite... atenția ascultătorilor mei a dispărut... o clipă domnește o liniște plină de așteptare, nefirească...

Brusc, ceva greu izbește ușa, ceva mare cade jos... se aude cum cineva fuge cu pași grăbiți...

Ce-a fost asta?

Deschid repede ușa - și văd pe jos - jumătate într-o baltă de apă de ploaie - un mare crucifix de fier. Îl recunosc imediat: este cel din fața căminului catolic pentru bărbați din apropiere.

După toată gălăgia dinainte, acum domnește o liniște sinistră. În spatele meu, oamenii speriați abia îndrăznesc să respire. Numai câțiva bărbați s-au înghesuit lângă mine. În fața mea se află piața întunecată, urâtă și goală, luminată slab de câteva lămpi cu gaz, udă și murdară.

Și aici, în baltă, imaginea Mântuitorului! O, înțelegem bine gestul:

- Na, aici îl aveți pe Isus al vostru! În mocirlă cu el!

În mine se aprinde o mânie surdă. Acum ar trebui să trznească din cer! Acum Dumnezeu trebuie să intervină pentru gloria Fiului Lui!

Inspir adânc.

- O, oamenii ăștia! Bestiile astea! Dumnezeu nu numai că sfășie cerul, ci ne dă toată inima Lui și ne dă ce are mai bun și minunat - pe Fiul Lui! și omul? „În mocirlă cu el!“ O, acum Dumnezeu trebuie să vorbească...

Dar nu s-a auzit nimic. Ploaia murmură încet. Lămpile cu gaz sclipeau trist în bălțile de apă. Iar imaginea Mântuitorului, a dragostei supreme, a milei divine era pe jos în baltă. Și - cerul tăcea! Foarte departe se aude râs batjocoritor...

Mi-a venit în minte un verset: „El vrea să-și arate aici puterea și măreția...“ Da, este adevărat! Măreția lui Isus este ascunsă! și numai ochii credinței o descoperă.

M-am hotărât să mă întorc la turma speriată. Inima mi-era obosită...

Dar, dintr-odată s-a făcut lumină în mintea mea: Fiul lui Dumnezeu nu va fi disprețuit și înjosit mereu. Va veni o zi, când vâlul se va rupe și Fiul Omului se va arăta întregii lumi în măreție.

M-am înveselit. Am trecut la amvon, am deschis Biblia la Matei 24 și am citit: „... Și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă“.

Și mica adunare tulburată s-a înveselit la auzul acestei promisiuni. Și mi-am dat seama: învățătura despre cea de-a doua venire a lui Isus în slavă este înțeleasă numai de biserica năpăstuită...

Ajuns din urmă

- Palisadele! mi-a explicat însoțitorul meu și mi le-a arătat cu mâna pe geam.

Trenul nostru gonea de-a lungul râului Hudson. De cealaltă parte a râului se vedea un șir de stânci roșii.

- Ah, palisadele? Nu s-au dat aici cu mult timp în urmă lupte sălbatice cu indienii?

- Nu știu, a răspuns el, s-a lăsat pe spate și a închis ochii. O da, aveam în față o călătorie foarte lungă: Cascada Niagara și apoi Canada.

M-am uitat pe furiș la el: tipul de tânăr elegant și energetic, care a reușit să se afirme în Statele Unite.

Îl cunoșteam abia de două zile. Dar în acest timp scurt am devenit aproape frați. Mi-au revenit în minte toate întâmplările din zilele trecute: New York, cu impresiile tulburătoare, mărețe! și apoi acea seară fierbinte, când am mâncat într-un mic restaurant și m-am întrebat ce să fac cu restul serii.

Atunci, cineva m-a lovit ușor pe umăr.

- Sunteți pastorul Busch?

Am tresărit. Un bărbat tânăr, cu o pălărie de paie pe cap.

- Da, eu sunt acela!

- O, cât v-am căutat! Trebuie să veniți acum cu mine!

Am râs:

- Și eu am crezut, că aici este țara libertății! Unde trebuie să merg cu dumneavoastră?

- La Asociația Creștină Germană a Tinerilor Bărbați! Haideți, ne grăbim! -

O jumătate de oră mai târziu, mă aflam într-o sală mică. Mi s-a părut ca o mică oază în pustia haotică a orașului

New York. În jurul meu ședeau aproximativ 30 de tineri. Înaintea fiecăruia se afla un Testament. Și tânărul acesta, care șade acum lângă mine și călătorește cu mine de-a lungul râului Hudson, a citit istoria din Ioan 1, când Ioan Botezătorul a arătat spre Isus și a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii“. Apoi, acest tânăr „președinte“ al Asociației mi-a spus bun venit și m-a rugat să le vorbesc din Cuvântul lui Dumnezeu.

Așa ne-am cunoscut...

A observat că mă uit la el, a deschis ochii și a râs:

- Este prea devreme pentru somn.

Mi-am pus mâna pe brațul lui:

- Ați vrut să-mi povestiți cum ați ajuns din Essen în America și în cercul acela de bărbați tineri. Acum am avea tocmai timp destul.

- Cu plăcere! a spus el și s-a așezat mai bine. Este o istorie interesantă, o istorie cu - Dumnezeu. A chemat chelnerul negru: Aduceți-ne suc de fructe de la gheață!

Apoi și-a dat jos haina și a început:

- Știți doar: în Essen am lucrat ca voluntar în marea lucrare cu tineretul a pastorului Weigle. Chiar dacă eram atras de Evanghelie - totuși nu am fost convertit cu adevărat. Și, de aceea, am început să nu mă mai simt bine în acel cerc de tineri din Essen. O, Doamne! Am vrut să mă bucur și eu o dată de viață - așa ca toți colegii mei.

Așa că trebuia să ies din acea societate. Dar - mai era pastorul Weigle! O, am fost sigur că are să mă urmărească mereu. Am știut că nu are să-mi dea pace.

Așa că m-am gândit: cel mai bine - așa mi-am spus - mă mut într-un alt oraș. Dar - voi fi acolo în siguranță de P.W.? - așa îl numeam noi pe acel bărbat spiritual. El ar fi fost în stare să scrie Asociației Creștine a Tinerilor Bărbați din acel oraș, ca să mă urmărească. Și atunci aveam să ajung din nou în „Clubul evlavioșilor“!...

Chelnerul negru ne-a adus sucurile. Apoi, prietenul meu a continuat:

- Vedeți dumneavoastră! încet, încet m-a cuprins disperarea. Am vrut sub orice formă să scap de această tuțelă. În cele din urmă, mi-a venit ideea: Acceptă pur și simplu un post în Statele Unite! Pe vremea aceea, nu era deloc greu. Și așa, într-o bună zi, m-am imbarcat pe vapor și am plecat.

În Bremerhaven, când pe vapor a răsunit melodia: „Trebuie să-mi părăsesc orașul...“, am răs și m-am gândit: Nu trebuie, vreau! Îmi venea să strig tare: Sunt liber!

Ei bine! Am ajuns la New York, știți cum e - agitația când ajungi în port: controlul pașapoartelor, vama, gălăgie, strigăte, vâlvă...

Am observat că bietele mele cunoștințe de engleză din școală nu-mi folosesc prea mult. Am stat neajutorat în fața vameșului, care-mi turuia ceva cu o viteză nebună. Nu am înțeles ce vrea de la mine...

Dintr-odată a apărut în fața mea un domn tânăr, și-a scos pălăria și mi-a spus:

- Și dumneavoastră sunteți german? Vreau să vă ajut.

M-a salvat din ghiarele vameșului și m-a scos cu bine din port. Apoi, m-a întrebat:

- Aveți deja rezervată o cameră la hotel?

- Nu!

- Atunci, am să vă ajut.

A chemat un taxi, am traversat tumultul amețitor al orașului. Eram foarte tulburat și fericit că cineva îmi poartă de grijă. Apoi taxiul a oprit - am coborât. Și ce-mi este dat să văd? Pe hotel scrie cu litere mari: „YMCA“. Adică „Asociația Creștină a Tinerilor Bărbați“!!! Tocmai de ea am vrut să fug!

Dar - aceasta de aici este o adevărată uzină. Aici voi putea în mod sigur să mă fac pierdut! Dar însoțitorul meu

mi-a spus:

- Noi, etnicii germani, avem astă seară un studiu biblic. Dacă nu aveți nimic împotriva, am să vin după dumneavoastră. Veți găsi acolo prieteni, ajutor, relații și tot ce aveți nevoie.

Cu aceste cuvinte a pus mâna pe valiză mea și s-a îndreptat spre Hotelul YMCA.

Eu însă am rămas ca trăznit. Și, în acel moment, am înțeles totul. Am vrut să fug de Dumnezeu. Și - El m-a ajuns din urmă. Am înțeles cuvintele Psalmului 139: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de fața Ta?... Dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca...”

Apoi a tăcut. Trenul gonea spre preeria nesfârșită...

Chemarea

Era seara noastră, a bărbaților. În jurul meu erau adunați aproximativ 35 de mineri. Și discuțiile erau însuflețite.

Se puneau toate întrebările la care te puteai gândi.

- Domnule pastor! a spus cineva, dumneavoastră spuneți, că Dumnezeu este puternic. Atunci, vă întreb: poate Dumnezeu să creeze o piatră atât de mare, încât să nu o mai poată ridica nici El?

Înainte să pot da un răspuns, altcineva a strigat:

- De ce a creat Dumnezeul dumneavoastră oamenii, când a știut foarte clar în atotștiința Lui, că o să dea greș cu acești oameni?

Un al treilea s-a grăbit să i-a cuvântul:

- În Biblie scrie, că prima pereche de oameni a avut doi fii. Unul l-a omorât pe celălalt. Apoi a plecat într-o țară

străină și și-a luat o nevastă. De unde a apărut nevasta?

Bărbății m-au bombardat astfel cu întrebările lor. Dacă încercam însă să răspund, nici măcar nu mă ascultau, ci veneau tot mereu cu alte întrebări noi.

Atunci, a luat cuvântul bătrânul Bohnke. Era cel mai vârstnic din cei prezenți. Îl cunoșteam bine. Împreună am trecut prin clipe foarte grele, când i s-a trezit conștiința și când a venit plângând la mine și mi-a repetat într-una printre lacrimi:

- Sunt pierdut! Sunt pierdut! L-am disprețuit pe Dumnezeu!

Dar apoi, mila Domnului Isus Cristos a strălucit ca un soare luminos în viața lui și el s-a predat acestui Soare, fără rețineri. După aceasta a devenit un om foarte tăcut, care la adunările noastre stătea foarte liniștit și asculta cu multă atenție.

Deci - a luat cuvântul, spre mirarea tuturor.

- Băieți! a spus el, ce întrebați voi aici, sunt numai prostii. Cu întrebări ca acestea mi-am liniștit și eu cândva conștiința, atunci când am fugit de Dumnezeu cel viu. Dar...

A meditat o clipă, și-a trecut îngândurat mâna peste frunte și a continuat:

- Vreau să vă povestesc o întâmplare!

Toți îl ascultau cu atenție. Căci era ceva neobișnuit, ca bătrânul Bohnke să vorbească atât de mult. Bătrânul a povestit:

- Patria mea este Prusia. Pe mica moșie a tatălui meu nu aveam nici un viitor. Atunci a venit la noi zvonul, că în zona Ruhr-ului banii s-ar găsi pe stradă. Nu trebuie decât să-i culegi de pe jos.

Așa că am plecat de acasă. Dar a urmat o mare dezamăgire. În zona Ruhr-ului pe străzi nu era decât noroi. Și așa am ajuns să îndur mari lipsuri. Banii mei s-au

topit repede, de lucru nu am găsit. În cele din urmă, am ajuns într-un cartier rău famat, unde câțiva vagabonzi mi-au propus să particip cu ei la o spargere.

În mine, totul s-a revoltat împotriva acestui lucru rău. Dar - ce altceva îmi rămânea de făcut?

Într-o seară, mergeam tulburat pe străzile din Bochum. În jurul meu erau mulți oameni. Magazinele erau luminate. Peste tot numai viață, gălăgie, grabă. Pe mine nu mă băga nimeni în seamă. Disperat și flămând mă strecuram prin mulțime. Dacă nu voi găsi ajutor, voi merge pe calea cea rea, m-am gândit.

Atunci - dintr-odată - mi-am auzit numele:

- Heinrich!

Am vrut să mă întorc. Atunci mi-am amintit că pe mine nu mă cunoaște nimeni în Bochum! Cine să mă strige pe mine! Cu siguranță, în marele oraș există mulți cu numele de Heinrich.

Așa că am mers mai departe. Dar am auzit din nou:

- Heinrich!

Mi-am continuat drumul. Ce mă interesează pe mine?

Atunci am auzit pentru a treia dată, în toată gălăgia marelui oraș:

- Heinrich! M-am întors. Am văzut un om care mâna o căruță încărcată cu butoaie de bere și care tocmai dădea colțul într-o stradă laterală. Mi-a făcut semn cu biciul și s-a uitat la mine. Și atunci l-am recunoscut. Era un fost coleg de școală, care venise deja de mult timp în ținutul Ruhr.

Am alergat repede la el.

- Urcă sus pe capră! mi-a strigat. Nu pot să opresc aici din cauza circulației.

Și când m-am așezat lângă el, mai întâi mi-a reproșat:

- Te-am strigat atât de tare! De ce nu te-ai întors? Câteva secunde mai târziu - și așa fi dat colțul. Atunci probabil

nu ne-am mai fi întâlnit niciodată! Dar acum, povestește-mi cum îți merge!

Da, i-am povestit tot: în ce mizerie mă aflu și cum vagabonzii aceia încearcă să facă din mine un hoț.

Atunci, pe fostul meu coleg l-a apucat mila și m-a luat la el acasă. Mi-a dat să mănânc și mi-a dat din hainele lui. Până la urmă mi-a făcut rost și de un loc de muncă. Pe scurt: lui îi datorez faptul că nu am ajuns un pungaș. Și acum, fiți atenți!...

Bătrânul Bohnke a devenit dintr-odată foarte ceremonios când a spus:

- Ați înțeles că viața mea a fost la un pas de prăpastie? Prima chemare nu am băgat-o în seamă. Nici pe a doua! Dacă nu aș fi ascultat nici cea de-a treia chemare, atunci mi-aș fi nenorocit viața. Totul a depins de faptul că am ascultat chemarea și că am urmat-o.

Bărbații erau toți cu răsufierea tăiată. O da, puteau să înțeleagă prea bine această întâmplare. Toți erau oameni ale căror vieți erau mereu la un pas de prăpastie. Toți au înțeles prea bine ceea ce a povestit bătrânul. Acesta a continuat la fel de grav:

- Totul a depins să aud cea de-a treia chemare. Și la fel mi s-a întâmplat și cu Dumnezeu. M-a chemat când am fost botezat. Dar atunci nu am înțeles acest lucru. Apoi m-a chemat când am fost confirmat. Atunci nu mi-a păsat de chemare. Dar - când m-a strigat a treia oară, am știut: Acum trebuie să ascult! Altfel Dumnezeu dă colțul și nu-l mai aud niciodată. Și vedeți, atunci m-am convertit. Și atât am vrut să vă mai spun: problema nu sunt întrebările astea prostești pe care le tot puneți voi aici; problema este, dacă vreți să ascultați chemarea lui Dumnezeu și dacă vreți să-L urmați!

Bătrânul s-a așezat. În sală a domnit liniștea. Apoi am mai cântat o cântare și am plecat gânditori spre casă.

Clopoțelul spart

Într-adevăr! Te durea inima să-l vezi pe tânărul care ședea în fața mea pe sofa. Cum îi atârnav umerii și brațele, fața tristă, spatele cocoșat - totul la el arăta a disperare. De fapt, el era un „tip înalt ca bradul“ - mare și puternic, cu o barbă mare și neagră. Dar până și părul îi atârna trist peste ochi.

în cele din urmă, a prins din nou curaj și a povestit mai departe:

- Da, nici nu o să puteți crede cât am fost de idealisti când ne-am căsătorit. Am privit cu dispreț toate micile certuri. Doar ne iubeam atât de mult!...

A oftat adânc.

- Și apoi? l-am încurajat.

S-a uitat la mine:

- Numai încet! Când îmi amintesc de începutul căsniciei noastre, atunci... o, nici nu pot să descriu cât am fost de fericit. Știți, soția mea este foarte drăguță. Și deșteaptă! Am vrut să arătăm tuturor cum arată o căsnicie adevărată. Da, asta am vrut...

Din nou s-a cufundat în gândurile lui negre. Ca să prindă din nou curaj, l-am întrebat din nou:

- Ce s-a întâmplat apoi?

Mi-a răspuns nervos:

- Ce să vă mai spun! Alaltăieri s-a întâmplat - mi-am ieșit din fire și am lovit-o. A fost atât de obraznică. - Da, am bătut-o... apoi a fugit. A luat copilul cu ea; copilul era bolnav - și ieri mi-a transmis prin cineva că a murit... Totul s-a terminat!

Tăcere adâncă. Apoi am îndrăznit să întreb încet:

- V-ați rugat împreună? M-a privit fără să mă înțeleagă.

Așa că am continuat: Deci o căsnicie fără Dumnezeu! Nu mă miră nimic. Nici nu putea să sfârșească altfel!

S-a uitat la mine sălbatic:

- Și idealismul nostru?

Am dat din mână:

- Omule! Idealismul falimentează în fața vieții. Viața fără Dumnezeu este o fugă spre nenorocire.

Și acum, vreau să vă relatez câteva secvențe din continuarea acestei istorii.

Înmormântarea copilului: a fost groaznic. În mijloc, micuțul sicriu. În dreapta stătea tânăra femeie cu rudele ei. Avea ochii plânși. În stânga stătea el, singur de tot și foarte necăjit. - Cei doi nu s-au uitat unul la altul...

Studiul biblic: am explicat Biblia într-o sală mică și săracăcioasă. În fața mea, cu ochi flămânzi, bărbatul mi-a sorbit fiecare cuvânt de pe buze, atunci când am vorbit despre Isus, care i-a mântuit pe idealiștii și pe păcătoșii zdrobiți. După studiu mi-a cerut o Biblie. Și apoi a început lupta unui tânăr cu Dumnezeu:

- Nu te las până nu mă binecuvintezi!

Din nou pe sofa mea: tânărul stă din nou în fața mea, dar este complet schimbat.

- Domnule pastor, acum m-a găsit Isus. Știu că prin moartea Lui m-a împăcat și pe mine cu Dumnezeu. Am pace cu Dumnezeu!...

Ochii lui strălucesc. Apoi, a continuat:

- Nu am vrut în nici un caz să mă mai întorc la soția mea. Dar azi dimineață am citit în Biblie ce a spus Isus: Cine se desparte de nevastă, comite un mare păcat. - Acum știu că trebuie să mă împac cu soția mea. Vreți să mă ajutați?

I-am promis că-l voi ajuta cu plăcere.

Tânăra femeie: a izbucnit nervoasă:

- Să mă întorc la bărbatul meu? Niciodată! M-a bătut!

Lăsați-mă în pace... Și a început să plângă isteric.

I-am lăsat timp. Apoi, i-am spus:

- Sunteți cu nervii la pământ. Am să vă trimit la ferma unui țăran, la țară, să vă refaceți. Vreau să vă spun de la început: țăranul este creștin. Și în casa aceea toată atmosfera este sfântă!

Gândul să scape de toate și să plece la o fermă liniștită a înviorat-o. A acceptat cu multă bucurie...

Tânărul bărbat: este foarte apăsător.

- Totul s-a sfârșit! se plânge el. A fost odată un clopoțel frumos, care scotea un sunet clar. Dar acum s-a spart.

L-am mângâiat:

- Încredeți-vă în Isus și spuneți-i Lui necazul. El poate să vindece și un clopoțel spart, încât să scoată un sunet și mai clar.

- Credeți acest lucru cu adevărat?

- Da.

O scrisoare de la țăran: „... cât despre tânăra femeie - na, mi-ați trimis o floriceică drăguță de oraș! La început, a întrebat într-una dacă nu avem cinematograful. Acum s-a mai liniștit și ascultă cu atenție când citim și comentăm Biblia. Dar oamenii de la oraș sunt groaznic de nervoși!...”

O vedere de la tânăra femeie: „... azi este Vinerea Mare. Toată viața mea a murit. Dar așa trebuie să fie! Azi, în timpul predicii am auzit că Isus a murit pentru păcatele noastre. Dacă aș putea numai să înțeleg ce înseamnă asta!...”

Încă o vedere de la tânăra femeie: „... Azi este Paștele! Da, adevărat - Înviere! Isus trăiește și eu trăiesc împreună cu El. Sunt atât de fericită! Acum îl cunosc pe Isus! Cât de mult le mulțumesc gazdelor mele, că mi-au arătat calea care duce la Viață. Am înviat cu Isus la o viață nouă - și acum aș vrea să mă întorc acasă - la soțul meu! Acum totul va fi altfel, pentru că vrem să avem o căsnicie cu

Isus... Spuneți-i soțului meu, dacă vrea să vină să mă ia acasă. Mă bucur să-l revăd...”

Sfârșitul istoriei? Nu! Ea de acum abia începe. Isus a vindecat clopoțelul spart. Și acum scoate un sunet nou.

Ceartă în toată casa

În tinerețe, am locuit timp de câteva luni într-un mic orașel încântător.

Când priveai de pe dealul castelului în vale, la acoperișurile gri, la vechile metereze și la zidurile înconjurate de trifoi, aveai impresia că aici domnește pacea. În schimb...

Curând, câteva familii m-au invitat să le vizitez. După ce s-a mâncat bine și din belșug - atunci a început totul. Atunci a urmat bârfa!

Și am observat că oamenii de aici erau mânați de neșfârșite certuri. Uneori nu am știut dacă să râd sau să plâng. Familia Meier era certată cu familia Schulze și familia Müller cu familia Krause.

Cel mai încins focar însă, - am constatat cu timpul - era cearta care izbucnise în cadrul unui întreg clan: o familie foarte mare. Din această familie, mai mulți frați căsătoriți locuiau chiar în oraș. Fiecare din aceste familii m-a invitat la ei și m-a ospătat cu drag. În schimb, a trebuit să ascult răbdător relatările pe larg despre răutatea cumnaților și a nepoților.

Pe atunci eram tânăr și înflăcărat de un idealism arzător. Nu e de mirare că am luat hotărârea să joc rolul unui înger salvator.

Așa că, într-o seară frumoasă de vară, i-am invitat pe toți cei implicați la o discuție într-un mic umbrar din afara

oraşului. Şi au venit, da, au venit într-adevăr! Era o seară feerică. Soarele a asfinţit în spatele munţilor. Peste lume s-a lăsat o pace nesfârşită.

Dar în umbrarul meu s-a încins o luptă aprigă. Maică măicuţiţă! Ce dandana a ieşit! S-au împroşcat cu reproşuri. Adesea au vorbit toţi de-odată şi mi-a fost greu să-i opresc să se ia la bătaie.

Dar până la urmă şi cea mai vorbăreaţă dintre femei a obosit. Am putut să intrevin, să le vorbesc, să calmez situaţia. Şi, în fine - după multe vorbe, am reuşit: şi-au dat mâna şi am mai cântat şi o cântare împreună. Şi fiecare a plecat în pace acasă.

Inima mea era atât de plină! Eram atât de fericit! De parcă aş fi avut aripi, așa am zburat spre casă pe străzile întortocheate...

Dimineaţa următoare am trecut prin piaţă.

Şi m-am întâlnit cu una din femeile implicate. I-am ieşit înainte bucuros. Dar înainte să-i pot spune ceva, a sărit cu gura pe mine:

- Aţi auzit ce a spus ieri seară cumnata mea în drum spre casă? Şi apoi au urmat o serie de cuvinte urâte.

Mi s-a făcut rău.

- Dar, ascultaţi-mă! S-a făcut pace!

- Pace! a şuiert ea. Şi apoi a râs a batjocură: Abia acum începe cu adevărat bătălia!

Apoi s-a întors spre vânzătorul de legume:

- Cât fac morcovii?

Stăteam acolo, eu, biet nebun. Da! Abia acum începea adevărata bătălie. Femeia a avut dreptate.

Şi eu am trăit prima mea dezamăgire ca tânăr creştin. Atunci am învăţat că gura lumii nu poate fi astupată cu câteva vorbe bune, ci ea este schimbată numai atunci când intervine Isus, care a spus: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi“.-

Stăteau toți în fața mea: cei 80 de confirmanzi. Erau primii adolescenți pe care trebuia să-i pregătesc pentru confirmare, ca pastor foarte tânăr al unei biserici dintr-un oraș mare. Nu prea aveam habar ce se întâmplă în blocurile mari cu apartamente de închiriat, din care proveneau acești copii.

Azi urma să discutăm despre porunca: „Să nu ucizi“. Cele 80 de fețe m-au privit puțin stupid. Se vedea imediat că nu au intenția să devină ucigași.

Trebuia să încerc să le explic că, în ochii lui Dumnezeu, o ceartă este la fel de vinovată ca o crimă. Dar - oare știau copiii aceștia ceva despre ceartă?

Am vrut să clarific situația, așa că am întrebat:

- Copii, în familia căruia din voi există ceartă?

S-au ridicat atât de multe mâini, încât nici nu le-am mai numărat.

- Stop! am strigat. Să facem invers! Să se ridice aceia, care nu au ceartă acasă!

S-au ridicat patru copii.

- Ce? La voi nu este scandal? Se pare că aici, cearta face parte din pâinea cea de toate zilele! De ce la voi în casă nu există ceartă?

Răspuns - toți în cor, ca unul singur:

- Noi locuim singuri!

În acel moment, am înțeles ceva din singurătatea fără margini a lui Isus, care a spus: „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu“.

Și apoi a mai fost întâmplarea cu prietenul meu Karl. Era miner și trăia într-un scandal sălbatic cu vecinul lui de apartament. De câte ori nu am încercat să-i impac!

L-am întâlnit pe Karl într-o duminică seara.

- De unde vii? l-am întrebat.

- O, ar fi trebuit să fiți de față! a strigat el entuziasmat. Am avut o mare manifestație în Sala Parcului!

- O manifestație? Despre ce a fost vorba?

- Am protestat împotriva exploatării hamalilor din Shanghai!

- Ei, minune! am exclamat eu. Hamalii din Shanghai! Până și de aceștia vă interesați?

- Păi cum, a strigat Karl nervos. Ne-am solidarizat cu ei! Solidaritate sută la sută! Toți sunt frații noștri! Se mai simțea

Încă la Karl atmosfera înfierbântată a manifestației.

- Toți sunt frații voștri, am strigat fericit. O, Karl! Atunci veți merge încă în seara aceasta la vecinul vostru, îi veți da mâna și îi veți spune „frate“.

Atunci, fața lui s-a schimbat. S-a întunecat.

- Ce! Tipul ăla! Escrocul ăla! ăla... gândiți-vă ce a mai pus la cale... dar am să-i trag una în freză...

- Toți, toți suntem frați! m-am gândit și am mers mai departe.

Și încă o dată am înțeles cât de mare este adevărul din Biblie: „Iubește-l pe aproapele tău!“ Nu este greu să-l iubești pe omul de departe. Dar - pe aproapele tău! Aici e buba!

„Nu mai pot!“

Pentru înviorarea apărătorilor obosiți ai lui Cristos, vreau să povestesc aici o mică întâmplare. Noi, creștinii, avem nevoie să ne încurajăm unii pe alții.

Cel care poate să ne ajute cel mai mult este, desigur, Domnul Însuși.

Am fost atunci într-o stare de mare disperare. Trecusem prin lupte mari, puterea se epuizase. Și totuși, mi se părea că în fața mea se adună greutatea și mai mari. Pe

lângă acestea, mai erau și atacurile din interior. Totul s-a datorat probabil faptului că nu mai găseam timp pentru rugăciune și citirea Bibliei.

În această stare de disperare și de epuizare am participat la o conferință religioasă. La început, un vorbitor a vorbit minunat despre rugăciunile ascultate. A fost, într-adevăr minunat, și desigur o mare întărire pentru adunare, când a relatat despre ajutorul lui Dumnezeu.

Mie însă inima mi-a fost și mai grea. Ah, toată starea mea jalnică interioară mi s-a arătat și mai clar la această conferință. Din cauza disperării legată de starea jalnică a bisericii și de propria mea stare nu am mai putut nici măcar să-mi ridic privirea.

Un alt vorbitor a urcat pe scenă. Îl cunoșteam. Era un bărbat care avea de dus o cruce grea. El a început așa:

- Vreau acum să spun câteva cuvinte pentru cei cărora Dumnezeu nu le ascultă toate rugăciunile, pentru ucenicii lui Isus care sunt oboșiți și sperați...

Mi-am ciulit urechile. Asta este în mod sigur ceva pentru mine. Și vorbitorul și-a luat Biblia și a citit istoria lui Amram și Iochebed, părinții lui Moise. Cu toți cunoaștem istoria, când faraon a dat porunca ca toți băieții nou născuți să fie aruncați în râu și cum Amram și Iochebed nu s-au supus poruncii lui, prin credință. Ei și-au ascuns copilul timp de trei luni. Dar apoi în Biblie apare propoziția: „Nemaiputând să-l ascundă...”

La aceste cuvinte, vorbitorul a pus jos Biblia, s-a uitat peste adunare și a spus:

- Ce grea încercare trebuie să fi fost aceasta, când Iochebed a spus: „Nu mai pot...!” Și totuși, a fost un ceas bun. Căci acum Domnul a avut cale liberă. Deci, pentru că Iochebed nu a mai putut, Domnul a luat asupra Lui îngrijirea copilului. Când Iochebed a spus: „Nu mai pot”, atunci a început seria minunilor lui Dumnezeu.

După ce vorbitorul a spus aproximativ aceste cuvinte, a trebuit să stau și să mă gândesc:

- Aceasta este exact situația mea. Nici eu nu mai pot.

Abia am mai ascultat restul discursului. Pentru ziua aceea, mesajul pentru mine a fost suficient. Mi-am aruncat toată povara la picioarele Domnului - și în plus și pe mine. Și am avut experiența lui Iochebed: Dumnezeu a început să lucreze! Și ceea ce începe, El duce și la bun sfârșit.

Așa s-a repetat în viața mea străvechea experiență a bisericii lui Isus, despre care mărturisește deja Isaia: „Flăcâii obolesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină; dar cei care se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturul...” (Is. 40:30,31).

Mâna cea puternică

Engadin! - Numele sună a poezie.

Ne-am bucurat de frumusețile acestei țări minuate o zi întreagă de vară. Acum se lăsa înserarea. Ne-am mai plimbat puțin pe străzile orașului Pontresina. Oamenii veniți la tratament din toate țările, tinerii angajați ai hotelurilor, tineri și bătrâni, bogați și săraci - toți însuflețeau străzile.

Brusc au trecut pe lângă noi doi bărbați puternici, care au atras privirile tuturor: masivi, bronzăți, nici un gram de grăsime pe corp - au trecut cu pași ușori, elastici și indiferenți prin mulțime.

- Sunt două călăuze renumite, a spus cineva.

Ne-am uitat după ei. Plana asupra lor o boare de aventură. Și apoi discuția a fost desigur despre călăuze.

În timpul discuției, privirile mele au zburat tot mereu spre piscurile înzăpezite ale munților care, învăluiți în aburii înserării, ne salutau din spatele pădurii de brazi.

Prietenul meu elvețian mi-a urmărit privirea.

- Da, uite acolo creasta ascuțită! Este creasta Bianco. Unei călăuze i s-a întâmplat, că unui american i-a venit amețeala exact pe creastă. S-a ghemuit la pământ și nu l-au mai putut urni, orice i-au spus. Până când călăuza a ridicat târnăcopul de alpinist și a strigat la el: „Vă trag una să zburăți de pe creastă, dacă nu vă mișcați imediat mai departe!“ Americanul s-a speriat atât de tare, încât a sărit în picioare și - ca să-și salveze viața - a continuat înfricoșătoarea drumeție pe creasta muntelui. Când au ajuns din nou în vale, americanul bogat i-a dat călăuzei un bacșiș frumos. Căci a înțeles cât de mult l-a ajutat călăuza cu amenințarea ei.

- Despre creasta Bianco mai știu și eu o întâmplare frumoasă, a spus un alt prieten. Drumul urcă pieptiș prin zăpada tare, la stânga și la dreapta sunt însă prăpăstii nesfârșite și drumul urcă mereu până la un loc unde creasta se termină.

- Se termină așa, pur și simplu? am întrebat eu speriat.

- Ei bine, nu-i chiar atât de rău. Dar trebuie să sari, ceva mai mult de un metru, până unde se continuă creasta.

Nouă, celor de la șes, situația ni s-a părut înspăimântătoare. Dar prietenul meu a continuat:

- Pentru oamenii antrenați, nu este periculos. Deci - acolo s-a întâmplat. Un grup de turiști vrea să facă creasta. Ajung la locul cu pricina. Călăuza sare prima. Următorul ezită. Ca să-l ajute, călăuza întinde mâna.

Fricosul se uită gânditor la mână - se gândește dacă să îndrăznească să sară. Atunci călăuza mișcă mâna muscu-loasă și bronzată și strigă: „Puteți să săriți liniștit. Această mână nu a lăsat încă pe nimeni să cadă“.-

Nu am mai auzit ce s-a discutat în continuare. Căci gândurile mele și-au urmat calea lor. Am văzut aeeva acea mână puternică în fața mea și am auzit acele cuvinte pline de mândrie: „Această mână nu a lăsat încă pe nimeni să cadă“. Dar în mintea mea, imaginea mâinii s-a schimbat. Mâna pe care am văzut-o eu era străpunsă.

Viața mea cu Isus este și ea o drumetie pe creastă. De când m-am legat de El, am mers adesea pe cărări abrupte și periculoase. Și tot mereu am amețit. Inima mea disperată a spus tot mereu:

- Nu se poate trăi pur și simplu, în ciuda tuturor aparențelor, numai pe socoteala lui Isus.

Dar apoi, totul s-a repetat de fiecare dată ca în istoria de pe creastă. El mi-a întins mână străpunsă pentru mine și m-a încurajat: „Această mână nu a lăsat încă pe nimeni să cadă“.

Da, asta este. O, această mână puternică a lui Isus! Poți să te încrezi în ea. În Evanghelia după Ioan, la capitolul 10, Isus ne promite: „Nimeni nu vă va smulge din mâna Mea“. Și eu sunt sigur că nimeni și nimic nu-l va putea transforma pe Isus într-un mincinos.

„Când cuvântul tău nu va mai avea valoare...“

„... vezi, Cristos S-a născut!“

Ultimele acorduri ale corului bărbătesc s-au stins. Serbarea noastră de Crăciun s-a terminat.

Am mai urcat încă o dată pe scenă. Imediat s-a făcut din nou liniște. M-am uitat peste adunare. Aveam în fața

mea aproximativ 500 de tineri. Toți erau șomeri. În internatul nostru de tineret inițiasem tot felul de cursuri pentru ei, cu care să-și poată umple timpul liber. Așa a luat ființă „UpȘ„, adică, „Universitatea pentru șomeri“.

Formau o mulțime pestriță: erau reprezentate toate straturile sociale - tot felul de meserii - toate partidele politice și chiar și toate mișcările religioase.

- Tineri și frați! am spus, spre marea mea bucurie pot să vă comunic acum, că pot să vă fac un mic cadou de Crăciun. Fețele s-au luminat.

- Aș dori, am continuat, să înmânez fiecăruia din voi un exemplar din Noul Testament...

Tăcere surdă. S-au uitat unii la alții dezamăgiți. Apoi, cineva din spate a strigat:

- Numai atât?

„Numai atât?“ M-am confruntat brusc cu această întrebare. Nu numai primul care a rostit-o - nu, toți cei prezenți au venit în fața mea.

- Nu! le-am răspuns, în plus, pot să fac cadou fiecăruia din voi un briceag, o pungă cu prăjituri și un pachet de țigări.

Atunci, fețele s-au luminat din nou. Teama a fost biruită. Ne aflam din nou pe tărâmul adevăratei sărbători de Crăciun.-

Păcat de Cuvântul lui Dumnezeu! Nu! - păcat de popor, care nu mai știe ce să facă cu Cuvântul minunat al lui Dumnezeu! Nu este de mirare că nu mai știi ce este bine și ce este rău: că nu mai ai habar cine este Dumnezeu și cine ești tu, că ești o pradă pentru toți amăgitorii și toate ideologiile!-

Când ne-am întâlnit din nou după Crăciun, le-am povestit tinerilor istoria unei Biblii, care mi-a fost arătată undeva, în Austria:

Era un volum gros, vechi, legat în piele de porc și cu

încuietori grele de argint. Când deschideai Biblia, se des-
lipa toată la cartea psalmilor. Și acolo se vedeau niște
pete ciudate, maro închis.

- Țasta este sânge, mi s-a explicat, sânge de om!

Cutremurat, am ascultat istoria acelei Biblii:

În secolul al XVIII-lea, în țările austriece, citirea Bi-
blii a fost strict interzisă. Pe cel la care se găsea această
carte periculoasă îl așteptau pedepse foarte grele...

Este noapte adâncă. Numai într-o casă singuratică de
țărani mai arde lumina. Cu toate acestea, obloanele sunt
atât de bine închise, încât afară abia mai răzbate lumină.

Locatarii s-au adunat în camera mare. Au venit și alți
vecini. Șăranul se apleacă, ridică două scânduri din podea
și scoate din ascunzătoare Biblia cea groasă. Atent se apro-
pie de lumină și deschide cartea. Atenți și flămânzi după
Cuvântul vieții, oamenii se înghesuie în jurul lui. Apoi,
citește:

- Te iubesc din inima, Doamne, tăria mea! Doamne, Tu
ești stânca mea, cetățuia mea, izbăvitorul meu! Dumne-
zeule, Tu ești stânca mea, în care mă ascund, scutul meu
care mă scapă și întăritura mea! Eu strig: „Lăudat să fie
Domnul!“ și sunt izbăvit de vrăjmașii mei-

Se întrerupe - toți ciulesc urechile. De afară se aud voci
șoptite. Și apoi se aud lovituri în obloanele ferestrelor. O
voce aspră strigă:

- Deschideți!

O clipă, toți rămân paralizați. Dar înainte să poată lua o
hotărâre, ușa este spartă și în casă dă buzna o gloată sălba-
tică: soldați, conduși de un vecin care zâmbește batjocori-
tor.

Conducătorul a observat deja Biblia:

- Ha! țărane! Te-am prins în cele din urmă?! Cu pumnii
aspri dă să apuce cartea.

Atunci, țăranul își vine în fire. Cu mâini dure prinde

Biblia și o trage spre el.

- Țărane, dă Biblia încoace! urlă sergentul înnebunit. Țăranul tace. Este palid ca un mort. Dar degetele lui țin cu tărie de Cartea iubită.

- Dă drumul cărții! Sergentul pune și el mâna acum și începe o luptă surdă.

- Dă-i drumul! strigă sergentul din nou. Țăranul tace. Degetele lui țin tare de Biblia deschisă.

Atunci, soldatul înnebunește de mânie. Dintr-o mișcare închide cartea grea și îi zdrobește țăranului degetele. Când vede că acesta tot nu vrea să dea drumul la carte, lovește cu pumnii în Biblia închisă, încât țăranului îi tâșnește sângele din degete. Dar - nu dă drumul la carte...

Tinerii mă ascultă încordați.

- Și apoi? întreabă cineva.

- Da, apoi țăranii au fost puși să aleagă: ori să renunțe la Biblie - ori să renunțe la tot și să fie deportați.

Și le descriu tinerilor din jurul meu că mi s-a arătat patria acelor persecutați: o vale minunată din Austria. Cu gospodăriile mari țărănești, semăna cu grădina lui Dumnezeu, încadrată și păzită de piscurile semețe ale munților din jur.

- Au lăsat toate acestea baltă, ba au trebuit să renunțe și la copiii lor. Au plecat numai cu Biblia în mână.

Tinerii au ajuns la capătul răbdării.

- Asta-i nebunie curată!

- Trăzniți!

- Fanatism religios!

Exclamațiile au umplut sala. Mi-a fost greu să fac din nou liniște.

În cele din urmă, am luat din nou cuvântul:

- Au fost oare chiar atât de nebuni? Gândiți-vă o clipă! Acești țărani și-au spus: Dacă nu mai avem Biblia, nu mai putem ști ce este bine și ce este rău; atunci nu mai putem

să constatăm care este calea care duce la Dumnezeu; atunci suntem o pradă ușoară pentru orice amăgitor; atunci suntem ca niște oameni, care și-au pierdut harta și se află într-o țară străină și necunoscută. Dacă renunțăm la Biblie, atunci nu mai aflăm Vestea Bună despre mântuirea noastră; atunci oamenii au să ne vâre pe gât Evangheliile lor inventate. Atunci nu vom mai avea adevărul drept călăuză și nici cine să ne arate calea... Nu au avut dreptate?

Tinerii au tăcut. Și eu m-am gândit cu tristețe că vor cădea foarte ușor pradă amăgitorilor, acum, după ce au renunțat demult la Biblia lor...

Un an mai târziu, a ajuns la putere Hitler.

Arestarea

La sărbătoarea bisericii din ținutul Essen, m-am întâlnit cu actualul secretar general al Uniunii, W.A. Visser t' Hooft. Mi-a strâns mâna râzând:

- Vă mai amintiți-?

L-am privit puțin nedumerit. Ce vrea să spună? Atunci, mi-a explicat:

- Păi - în 1937, în Darmstadt! Eu am fost bărbatul care v-a „băgat“ în biserică!

- Dumneavoastră ați fost acela? m-am mirat.

Atunci mi-a revenit în minte o întâmplare, care nu este importantă datorită aspectelor de aventură care au însoțit-o, ci pentru că în mijlocul nimicniciei și a neputinței noastre a ieșit în evidență slava Domnului Isus.

A fost pe vremea în care „săptămânile noastre de evanghelizare“ au adunat laolaltă mii de oameni. Puternicilor celui de-al treilea Reich nu le prea convenea acest lucru. Au încercat să oprească aceste adunări și aceasta pe cât se

poate fără violență, prin faptul că ne înmânau nouă, vorbitorilor, tot felul de documente care ne interziceau să mai predicăm. Noi am știut acest lucru. Așa că problema se reducea la a-i evita pe agenții poliției secrete, ca ei să nu poată să-ți înmâneze documentul. Era un joc palpitant și caraghios.

Într-o seară, m-am aflat în față clădirii arhipline a Bisericii Sf. Pavel din Darmstadt. Urma să vorbesc în cadrul serviciului despre tema: „Isus este Domnul“. Dar - cum să intru înăuntru? Știam că la toate ușile sunt postați agenții Gestapo-ului, ca să mă prindă.

Atunci, privirea mi-a căzut asupra casei parohiale de lângă biserică. Oare nu exista din partea aceea o posibilitate? Am deschis poarta descuiată. În holul întunecos mă aștepta un bărbat care m-a luat de braț și m-a „băgat“ în biserică prin niște ganguri, pivnițe și coridoare.

Pentru că poliția nu dorea să se iște tulburare, am putut să-mi țin în liniște pedica. Apoi am părăsit biserica în același mod, în timp ce poliția mă căuta în mulțimea care elibera biserica.

Un timp am stat și am privit de departe acest joc caraghios. S-a aflat pe cine caută poliția și încet, încet s-a adunat o mulțime destul de mare de oameni care priveau. Mi s-a făcut teamă. Și m-am îndreptat spre mașina care mă aștepta într-o străduță lăturalnică: trebuia să mă scoată din Darmstadt.

Șoferul stătea nemișcat. Poate doarme? L-am strigat pe nume. În clipa următoare, din spatele mașinii a ieșit un bărbat:

- Sunteți arestat! Mi-a arătat insigna Gestapo-ului.

S-a sfârșit! M-au băgat din nou în biserică prin mulțimea neliniștită. Acolo se aflau mai mulți soldați SS în uniformă și un comisar. Acesta m-a lămurit:

- Trebuie să părăsiți imediat și definitiv ținutul Hessen!

Trebuia să mărturisesc, indiferent ce avea să se întâmple după aceea.

- Nu pot să fac acest lucru, căci mâine trebuie să țin aici un studiu biblic.

- Atunci trebuie să vă arestăm!

În fața bisericii a oprit un Mercedes mare. La volan se afla un soldat SS. Un al doilea a urcat lângă el. În spate am ucat eu și comisarul.

Șoferul a învărtit cheia în contact. „Rrrrr!“ Motorul nu a pornit. Era în mod sigur un motor bun. Dar - acum nu voia să pornească.

- Pornește odată! a strigat comisarul nervos; căci în jurul nostru se aflau cel puțin două mii de oameni.

„Rrrrr!“ Motorul nu pornea. În Psalmul 2 scrie: „Cel ce șade în ceruri râde“. Mi-e mi s-a părut că Dumnezeu Însuși blochează mașina.

Atunci, cineva din mulțime a intonat cântarea: „Dacă Domnul e cu mine, vrăjmașii mei cad...“ Mulțimea a început să cânte. Însotitorii mei au căzut pe gânduri.

- Omule! Pornește mașina!!

„Rrrrr!“ - „Rrrrr!“ - Am început să-mi fac griji pentru baterie. Dar - motorul nu a pornit.

Cântarea s-a terminat. Nemții știu de la fiecare cântare numai prima strofă. Apoi tac. Păcat! Ce bine s-ar fi potrivit toate celelalte strofe ale cântării!

Apoi a fost liniște adâncă. Numai din când în când un „rrrr!“ deznădăjduit, când șoferul mai învărtea cheia în contact.

Eu am început să mă întristez. Desigur, mulțimea mai vrea încă să asculte Evanghelia. Dar, treptat, autoritățile vor opri tot mai mult vestirea Evangheliei. Și atunci poporul nostru va rămâne fără de Dumnezeu și fără Evanghelia cea minunată. Atunci - ar urma - sfârșitul - bisericii!

Se pare că și mulțimea avea gânduri asemănătoare. Căci liniștea a devenit apăsătoare.

Și atunci - da, s-a petrecut lucrul datorită căruia vă povestesc această întâmplare. Dintr-odată, pe treptele bisericii a apărut un tânăr - nu am aflat niciodată cine a fost. Cu o voce puternică și cu o autoritate surprinzătoare a strigat spre mulțime cuvintele poeziei lui Blumhardt:

„Că Isus va birui, e sigur,
A Lui va fi întreaga lume.
Căci după noaptea morții Lui,
Lui i s-a dat totul.
După ce a biruit pe cruce,
S-a înălțat la tron.
Da - Isus învinge!“

Tânărul a dispărut în mulțime. Motorul mașinii noastre a pornit. Am plecat.

Inima mea era plină de bucurie. „Da - Isus învinge!“ Nu a fost oare ciudat, că ni s-a spus tuturor acest lucru într-un mod atât de clar tocmai în ceasul când s-a părut că înving puterile întunericului?

Am fost atât de plin de bucuria biruinței, încât nu m-am putut abține - m-am întors spre comisar și i-am explicat:

- Nu aş vrea să fiu în locul dumneavoastră!

Atunci, s-a prăbușit sufletește și mi-a răspuns:

- Înainte - înainte am participat și eu la un studiu biblic pentru studenți avansați.

- Bietul de tine! am spus eu, cel arestat, celui căruia i se dăduse putere asupra mea.

Apoi ne-am îndreptat spre închisoare.

Sărac în duh

Am terminat micul dejun. Înt-o grabă nebună mi-am clătit paharul, am alergat în celula îngustă și m-am postat în poziție de drepti lângă ușă. În tot acest timp a trebuit să zâmbesc: de ce ne grăbim atât de mult în închisoare, când avem, de fapt, atât de mult timp liber?

Paznicul s-a uitat în celulă:

- În ordine?

- Da, domnule paznic!

Ușa s-a închis, zăvoarele de fier au scârțâit. Eram singur!

Acum aveam liniște până la prânz.

Am mutat scaunul sub fereastra îngustă și mi-am deschis Biblia.

O, această liniște minunată! Singur și netulburat cu Cuvântul lui Dumnezeu! Am deschis la Epistola către Efeseni. De câte ori am citit deja această epistolă! Dar - acum îmi vorbea cu totul altfel! Asta în mod sigur din cauză că Pavel a scris această epistolă când a fost și el în închisoare. Există imagini, pe care nu le poți vedea bine decât dacă stai într-un anumit loc, de unde lumina cade așa cum trebuie. La fel este și cu această epistolă. Locul de unde o înțelegi cel mai bine este - închisoarea.

Am citit - și tot ce mă apăsa a devenit mic și neînsemnat. Ce importanță are amenințarea bisericii și a vieții mele în această țară nazistă, comparativ cu mesajul cuprins deja în primele cuvinte: „Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii!“

Liniște în jurul meu și liniște în mine. Dar - deodată inima mi se tulbură. Anume, când citesc versetul în care Pavel spune: „Să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evan-

gheliei, al cărei sol în lanțuri sunt“.

Acest mic cuvânt a pus degetul pe rană. Afară era importanta și marea mea lucrare cu tineretul. Ce se va alege de ea, dacă va trebui să stau închis săptămâni în șir?! Viața mea are sens numai pentru că pot să fiu „un sol al Evangheliei“. Și aceasta era povara mea cea mai grea: că nu mai pot să-mi continui această activitate. Puteam oare să fiu și din celulă un sol al Evangheliei? M-am gândit. În cele din urmă, mi-a venit ideea că am datoria să le vestesc paznicilor mei Evanghelia.

Dar - cum să le-o vestesc? În mod sigur nu vor accepta o discuție cu mine. Atunci cum să fiu un „sol al Evangheliei în lanțuri“?!

M-am gândit și am ajuns la următoarea concluzie: dacă am să fiu foarte cuminte și foarte liniștit și foarte vesel, atunci paznicii trebuie să observe că în mine există un alt spirit decât în ceilalți deținuți; atunci poate au să mă întrebe de ce sunt eu altfel decât ceilalți.-

Așa că m-am hotărât să devin un deținut model, care să-I facă cinste Domnului Isus „în faptă și în cuvânt“.

În timp ce mă gândeam la toate acestea, pe coridor au răsunat pași - ușa a fost deschisă cu o smucitură - în celulă a intrat un funcționar al poliției și mi-a spus:

- A venit soția dumneavoastră. Are voie să vă aducă fructe. Nu aveți voie să primiți coșul soției dumneavoastră. Luați-vă ligheanul!

Am alergat tulburat la lighean. În graba mea l-am apucat prea de margine - mi-a scăpat din mână - a căzut pe jos - emailul a sărit...

- Omule! a urlat funcționarul, cum umbli cu avutul statului!

M-am enervat:

- Lăsați-mă să plec acasă, atunci nu am să mai demolez nimic din avutul statului!

Bărbatul a început să spumege:

- Ce? Mai ești și obraznic? Nu mai primești nici un fruct!

Ușa s-a închis, zăvoarele au scârțâit. Am rămas singur.

„...Sol al Evangheliei în lanțuri...” M-am tulburat foarte tare, când m-am gândit că draga mea soție va pleca acum tristă acasă. Dar mult, mult mai rău era faptul că am falimentat atât de lamentabil. În mod sigur acel bărbat nu a observat că îi aparțin Domnului Isus. N-a simțit deloc acel „alt” spirit.-

Ora prânzului.

- Afară din celulă pentru primirea mesei! au urlat paznicii și au deschis ușile celulelor. Când am ieșit afară, unul și-a bătut joc de mine:

- Mai repede - dar să nu aruncați avutul statului pe jos!

Am tăcut. Dar funcționarul tânăr nu mi-a dat pace. Prin alte observații m-a făcut de râs în fața deținuților care rânjeau.

Atunci m-am infuriat. Nu aveam voie să spun nimic. Dar - m-am mișcat intenționat foarte încet - până când s-a infuriat și el. A urmat un joc caraghios - atent și urât... Până când m-am aflat din nou în celulă, un „sol al Evangheliei în lanțuri”. Îmi venea să plâng. Oare chiar nu am să reușesc să fiu prietenos, liniștit și răbdător?

Nu! Și în continuare lucrurile au mers din rău în mai rău. De parcă s-ar fi dezlănțuit tot iadul. Fiecare întâlnire cu funcționarii s-a transformat într-un nou conflict. Chiar și cele cu intenții prietenoase au devenit tot mai reci...

Am stat deznădăjduit și singur în celula mea și orele mi se păreau lungi.

Și ceea ce știam teoretic de mult timp, am învățat atunci practic, în necazul meu adânc: catechismul are dreptate; da, are dreptate atunci când afirmă: „Suntem însă atât de păcătoși, încât nu suntem absolut deloc capabili de ceva

bun și suntem înclinați numai spre rău“. Și afirmația îngrozitoare la întrebarea 5 mi-a răsunat în urechi: „În firea mea am o predispoziție înăscută să-L urăsc pe Dumnezeu și să-mi urăsc aproapele“.

Dar apoi a venit eliberarea! Nu voi uita niciodată în viața mea acea duminică dimineată. Am auzit clopotele unei biserici din apropiere. Le-am ascultat bătăile plângând în celula mea tristă. Eram cu nervii la pământ. Foamea și mizeria m-au demoralizat. Dar mai mult decât atât, eram la pământ cu încrederea de sine și cu autoneprihănirea mea. Când mi-am luat micul dejun, paznicul a spus câteva cuvinte prietenoase. Dar eu am tăcut. Ce-mi mai pasă mie de oameni? Dumnezeu l-a părăsit pe robul Lui...

Atunci, ușa s-a mai deschis încă o dată. Paznicul a intrat înăuntru și mi-a adus o carte groasă:

- A adus-o soția dumneavoastră. Vi s-a aprobat să țineți cartea în celulă. Vechitura asta n-o fi periculoasă pentru stat!

O, scumpa mea soție! Am recunoscut imediat volumul. Erau predicile preotului Hofacker din Württemberg. Soția mea știa ce mult țin la aceste predicii.

M-am așezat pe scaun și am început să citesc - acolo unde s-a deschis cartea.

Și atunci - atunci mi-am dat seama că nu soția mea mi-a trimis cartea, ci Tatăl din cer. Căci am citit:

„Mântuitorul Și-a început Predica de pe munte cu cuvintele: Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ce a înțeles El însă prin cei săraci în duh? Sărac este acela care nu are cele necesare pentru trai. Și sărac în duh este omul care simte și recunoaște cu smerenie și închinare, că îi lipsește lucrul de care are nevoie pentru viața duhovnicească și divină, dar pe care poate și trebuie să-l ceară de la Dumnezeu cel mare...“

Am sărit în sus. Inima îmi bătea nebunește. Cum a pu-

tut Hofacker, cel care a trăit la începutul secolului trecut, să-mi cunoască situația atât de exact? Ah, nu! Nu Hofacker - Domnul Isus este cel care-mi cunoaște inima. Am citit mai departe:

„În Predica Fericirilor, Mântuitorul îi pune pe acești săraci în duh primii și face astfel din sărăcia în duh poarta pe care se poate intra în Împărăția cerurilor...”

După ce am citit toată predica, am cântat bucuros o cântare în celula mea: „Mi s-a arătat îndurare / Îndurare pe care nu o merit...” - până când a venit paznicul și a urlat:

- Liniște! Cântatul este interzis!

Dar cântarea inimii mele nu putea să o interzică nimeni.

„N-am ce face cu Golgota“

- Da, da, toate bune și frumoase! Și eu sunt creștin - chiar dacă nu în accepțiunea bisericii. Și, la urma urmei - trebuie să existe religie! De aceea îmi trimit fiul la cursul confirmanzilor. Dar, într-o zi am venit acasă. Și-l văd pe puști plimbându-se în sus și în jos și învățând un cântec. ‘Ce înveți?’ îl întreb. El îmi arată cartea de cântări. Și știți ce învăța? Na, nu știu cuvintele chiar pe de rost. Dar ceva de genul: ‘Ce-ai suferit Tu, Doamne, e numai vina mea...’ Cam așa a fost. Sigur! Și eu am învățat cândva chestia asta. Dar - trebuie să recunosc - nu prea am avut ce să fac cu asta. Ei bine! Biserica nu a mai progresat deloc, de se ocupă tot de nimicurile astea? Vreau să spun: biserica ar trebui - na, cum să mă exprim - să învețe mai multe lucruri practice. Aceasta este părerea mea!... Fumați o țigară? Nu? Na, atunci îmi aprind eu una.

Mulțumit, domnul elegant s-a lăsat pe spate în fotoliu și a suflat câțiva norișori spre tavan. Am tăcut. Ce puteam să răspund la atâtea ineptii?! Atunci, a început din nou:

- Deci - Golgota și restul - n-am ce face cu aceste cuvinte. A dat din mâna lui îngrijită: Și vă rog, să nu veniți la mine cu păcatul! Cred că biserica face prea mult tam-tam cu păcatul! E de-a dreptul caraghios! Vedeți dumneavoastră - eu am fost soldat. Ofițer! Na, când cineva se făcea vinovat de ceva, urma o săpuneală - și gata! Oare Dumnezeu ia lucrurile mai în serios?

Din nou tăcere. Dar apoi mi-a venit o idee: da, bărbatul din fața mea a fost ofițer - și anume la tribunalul militar. Am zâmbit. Domnul cărunt a observat - acum urma să vorbesc eu.

- Ca ofițer în cadrul tribunalului militar ați avut în fața dumneavoastră mulți oameni. I-ați lăsat pe toți să plece cu o simplă săpuneală - nu, așa ați numit-o? Chiar așa?

S-a enervat.

- Na, când cineva a făcut-o lată...

L-am întrerupt:

- Ce înseamnă asta?

- Păi, dacă cineva a încălcat legea, atunci l-am condamnat, desigur. E clar!

- De ce? Cum așa?

A început să se agite:

- Pentru că, pentru că există o dreptate! Și cine încalcă această dreptate, este condamnat.

Mi-am îndreptat spatele:

-... pentru că există o dreptate! Așa! Acum vreau să vă spun ceva: și la Dumnezeu există o dreptate. Deci - vă pricepeți la așa ceva. Dreptatea rămâne dreptate. Și cine a încălcat o dată cele Zece Porunci - este condamnat! Dumnezeu este drept!

Domnul cărunt a devenit atent. Se părea că începe să

priceapă. Dar a tăcut. Așa că am continuat:

- Domnul meu drag! Dumneavoastră vă îndreptați exact spre condamnarea dumneavoastră din partea lui Dumnezeu!

Domnul a râs nervos:

- Na, și dumneavoastră?

- Eu am fost deja condamnat, i-am spus. M-a privit mirat:

- Ați fost deja condamnat? Na, și ați fost grațiat?

- Nu! Condamnat la moarte! Am primit sentința și am recunoscut. Am putut s-o fac, pentru că am avut un chezaș, care s-a pus în locul meu și a murit - pentru mine.

- Un chezaș? Cine a fost?

- Isus - la Golgota! Și acum: ori recunoașteți și dumneavoastră condamnarea la moarte din partea lui Dumnezeu și vă țineți tare de acest chezaș - ori - nu aș vrea să fiu în pielea dumneavoastră. Ați înțeles?

- Mi se pare, de parcă aș vedea o lumină de departe.

- Na, atunci mergeți spre ea!

Fereastra-amvon

Ieri am vorbit cu arhitectul despre amvonul meu. Facem modificări în sala bisericii. Și arhitectul m-a întrebat cum să proiecteze amvonul.

Gândurile mele au început să zboare. - În drum spre casă, mi-au revenit în minte toate amvoanele de la care am vestit Evanghelia cea minunată.

Atunci mi-am amintit și de fereastra-amvon. Am fost - cam prin 1940 - din nou închis de „Gestapo“ din cauza unei predici pe care am ținut-o într-un mare oraș industrial. Și m-am trezit trist și singur în celula mea rece.

Da de unde! Celulă! Pur și simplu, în pivnița clădirii poliției au zidit câteva încăperi pentru cazurile speciale.

Era groaznic, aici jos. Un adevărat iad! Pereții murdari! Bezna tristă! Și mai ales - duhul! Auzeam numai din când în când pocnetul ușilor de fier, cearta paznicilor sau înjurăturile din celulele vecine.

Dar apoi - imediat în prima seară - a urmat ceva frumos. Am primit mâncarea, paznicii au mai inspectat o dată celulele. Apoi am auzit cum pașii lor s-au îndepărtat pe coridor. Am auzit cum s-a închis grilajul mare de fier de la pivnița noastră -, apoi s-a făcut liniște. Aveam înaintea noastră o noapte lungă, fără somn, pe priciul tare și rece.

Dar, ce-a fost asta? Cine a vorbit? Am tresărit. Dar - eram singur! Ce-a fost asta? - Am auzit din nou vocea unui bărbat... Vorbea șoptit - dar auzeam atât de clar, de parcă omul ar fi fost în celula mea.

- Hei! Tu, ăla nou! a strigat vocea. Probabil se referea la mine. Căci eu eram cel mai „nou“.

- Da! am răspuns. Dar străinul nu m-a auzit. Căci a strigat din nou:

- Hei! Tu, ăla nou! Și apoi: Cațără-te până la geam și vorbește spre fereastră! Atunci putem sta de vorbă!

Am împins masa sub geam, m-am urcat pe scaun, apoi pe masă. Dacă-mi întindeam mâinile în sus, puteam să mă agăț de gratiile de la geam.

M-am tras în sus... Da, ușor de spus. Dar eu nu sunt un tip foarte sportiv. Așa că treaba nu a fost chiar ușoară. Dar am reușit. Și așa am aflat secretul vesel al acestei închisori triste: geamurile erau la nivelul solului. Și nu prea departe de geamurile noastre se afla un zid înalt. Dacă vorbeai în direcția aceluia zid, se auzea bine în toate celulele. Există efecte acustice atât de ciudate.

Un deținut oarecare a descoperit cândva acest lucru. Și acum, secretul era transmis de la deținut la deținut.

Am stat atârnat cu picioarele în aer și am făcut cunoștință cu tovarășii mei de suferință. Ce lume pestriță! Escroci și pungăși, țigani și evrei, deținuți politici și chiar și o prostituată, vinovați și nevinovați, bătrâni și tineri. M-am cutremurat de ceea ce am văzut în spatele culiselor vieții. Un lucru a devenit clar: exista ceva care ne lega și ne unea pe toți. Era marea frică și deznădejde. Toți am căzut „în mâinile oamenilor“. Și chiar și Biblia spune, că acesta este lucrul cel mai rău.

Conversația noastră a fost, desigur, foarte seacă. Căci nu puteai sta atârnat așa prea mult timp. Trebuia să sari jos și să aduni noi puteri.

Deci, m-am aflat din nou pe masă, să-mi trag sufletul. Un bărbat în vârstă tocmai povestea că este deja de doi ani în această pivniță -, muierea cea obraznică a făcut câteva observații obscene; atunci - da, atunci mi-a venit o idee formidabilă: aceștia sunt cei obosiți și împovărați, vameșii și păcătoșii despre care a vorbit Domnul Isus! De aceea ai fost adus aici, ca să le vestești acestor oameni necăjiți Evanghelia!

Dar - ce se va întâmpla, când voi începe să le vorbesc? Nu vor începe să-și bată joc de mine? Și apoi - nu voi putea să țin predici lungi. După exact un minut trebuia să sar jos, pentru că palmele îmi luau foc.

Mi s-a părut, de parcă toți demonii prezenți - și aici era efectiv anticamera iadului - mi-ar fi spus să renunț. Dar - Dumnezeu m-a strigat. Așa că m-am ridicat din nou în mâini la geam și am spus:

- Am să vă spun acum un verset minunat din partea lui Dumnezeu. Ascultați! Și apoi am șoptit spre zid: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea - această lume!!, că...

De-abia am spus „Dumnezeu“, că muierea aia obraznică a și dat drumul la o înjurătură. Dar ceilalți au sărit

imediat cu gura:

- Mai taci odată, Frieda! Și apoi am auzit: Spune mai departe!

Așa că am spus mai departe:

- Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Am mai adăugat încă două, trei cuvinte despre marea îndurare a lui Isus - apoi am sărit jos.

A urmat o tăcere lungă. Nimeni nu a mai spus nimic. Fiecare stătea în celula lui întunecoasă și - Isus a venit la ei - în disperarea lor, în vinovăția lor, în nedumnezeirea lor, în noaptea lor.-

Așa am avut o „fereastră-amvon“. În fiecare seară, când se terminau discuțiile generale, îmi țineam „predica-mai-mult-decât-scurtă“. Atârnăm - eu însumi un deținut - caraghios ca o maimuță de gratiile unui geam. Dar inima mea era plină de bucurie.

Nu l-am văzut pe nici unul din ascultătorii mei. Am văzut numai zidul negru. Dar simțeam că mă ascultă încordați. Nici măcar Frieda nu mai spunea nimic.

Știți ce m-a mișcat cel mai mult la această propovăduire ciudată? Cu cât cobori mai adânc în prăpăstiile oamenilor, cu atât mai mult strălucește mesajul despre îndurarea Domnului Isus.

„Nu pot...!“

- Deci - ascultați toți la mine! a urlat subofițerul. Mâine dimineață plecăm în misiune cu barca, să căutăm mine. Și știți exact, că avem puține șanse să ne mai întoarcem

înapoi. Da! Războiul este foarte periculos...!

Tinerii bărbați s-au privit îngrijorați. Dar subofițerul nu le-a lăsat prea mult timp pentru gândurile lor sumbre:

- De aceea, astă seară vom trage un chef pe cinste! Mergem toți pe uscat! Acolo o să găsim destul rachiu și muieri pentru un chef de pomină!

Răspunsul au fost urlete vesele. Entuziasmați, toți au început să-și imagineze plăcerile care aveau să urmeze.

În afară de un marinar. Era foarte tăcut.

Un camarad l-a observat:

- Fritz, vii și tu, nu?

Fritz a dat din cap.

Ceilalți au devenit atenți:

- Ce se întâmplă aici?

- Desigur, mergem toți!

- Nimeni nu rămâne la bord! s-a auzit din toate părțile.

Acum, a devenit atent și subofițerul:

- Ce! a început să urle. Cine nu vrea să vină? ăsta?... Și atunci a luat un aer oficial: Deci - ascultați la mine! Suntem toți tovarăși! Înțeles? Tovarăși până la moarte! Clar?

- Să trăiți! au strigat toți în cor.

- Deci..., a continuat subofițerul, facem totul împreună!

Unul pentru toți, toți pentru unul! Înțeles?

- Să trăiți!

- Na, atunci totul este clar! Cu aceasta, subofițerul a rezolvat problema.

În mijlocul acestor bărbați se afla Fritz. A simțit că a sosit ceasul încercării. Și chiar dacă inima îi bătea mai repede - știa clar care este calea pe care trebuie să meargă: nu are voie să cedeze...

Fritz a ajuns să-L cunoască pe Domnul Isus deja din casa părintească și apoi mai târziu, în cadrul lucrării noastre evanghelice cu tineretul. De pe frontispiciul sălii noastre în care ne adunăm cu tinerii, a putut să citească în fiecare

duminică cuvintele Domnului: „Fiule, dă-mi inima ta și să găsească ochii tăi plăcere în căile Mele“. Fritz a auzit această chemare, s-a predat hotărât lui Dumnezeu și l-a urmat pe cale.

Dar nu a avut prea mult timp să crească în pacea lăuntrică. Era în timp de război și curând a fost înrolat în marină. La despărțire, i-am dat tânărului meu prieten o mică Biblie de buzunar și l-am rugat:

- Fritz, mărturisește-L pe Domnul tău cu curaj!

Atunci mi-a strâns mână cu putere.-

Și acum a venit ceasul mărturie! Camarazii au părăsit vasul foarte gălăgioși.

- Pentru ultima dată! Vii cu noi?

- Nu! Nu pot să particip la bețiile și orgiile voastre.

Din nou a urmat un urlet sălbatic: batjocuri usturătoare, amestecate cu amenințări:

- Așteaptă numai, până ne întoarcem! Atunci ai să vezi tu...!

Fritz a pălit. Viața pe vapor era dură. Și - cine să-l apere aici! Tânărul a rămas foarte singur și părăsit. În cele din urmă, s-a culcat în hamac, și-a luat Biblia și s-a rugat lui Dumnezeu să-l ajute să rămână tare.-

Era deja spre ziua când camarazii au năvălit gălăgioși și beți pe vas. Unul avea o sticlă de rachiu în mână. A venit cu sticla la hamacul lui Fritz, care s-a trezit imediat.

- Deci, camarade! a început marinarul. Vrem să mai avem răbdare cu tine, pentru că mai ești încă puiul mamei. Dar - trebuie să faci acum un lucru: trebuie să bei acum cu noi un pahar! Atunci vrem să uităm totul!

Ceilalți stăteau la pândă, în jurul lor.

Fritz s-a gândit o clipă. Atunci și-a amintit de martirii din trecut. Și lor li s-a cerut un lucru mic:

- Numai puțină tămâie pe altarul cezarului! li s-a spus lor - și totul s-ar fi sfârșit cu bine.

Dar acești creștini au spus categoric „Nu“ și au murit. Lui Fritz i-a fost clar: acel pahar de rachiu - este în acest moment „tămâia“ pentru „dumnezeul acestei lumi“. Așa că a dat numai din cap.

Atunci, bărbații s-au infuriat.

- Ce, nu vrei să bei cu noi? au urlat. Atunci o să te învățăm minte!

Și au sărit pe el: doi l-au apucat de picioare, alții doi de mâini. Unul i-a pus sticla la gură:

- Bea!!

Fritz și-a strâns buzele. Mânioși au încercat să-i bage sticla între dinți, i-au deschis gura cu forța:

- Haide! Bea!

Și în timp ce rachiuul i se prelinge pe față, Fritz a spus printre dinții încleștați:

- Nu pot!

- Ce?! a urlat subofițerul, nu poți? Prostii! Nu vrei!

- Nu! a strigat Fritz, nu pot!

Subofițerul a tresărit. Apoi le-a făcut un semn marinarilor:

- Dați-i drumul! Și apoi spre Fritz: Cum adică, nu poți?

Nu știu exact ce a răspuns Fritz. Dar probabil a fost ceva asemănător cu ceea ce a spus Luther în fața împăratului și a țării:

- Conștiința mea este prinsă de Cuvântul lui Dumnezeu... Nu pot altfel! Dumnezeu să mă ajute!

Ceva de genul acesta trebuie să fi spus și Fritz. Subofițerul a murmurat numai:

- Lăsați-l în pace! Și nimeni nu a mai îndrăznit să-i facă ceva...

Câteva zile mai târziu, cel mai dur marinar a venit la băiat și și-a descărcat inima înaintea lui. Și nu a rămas singurul. Căci oamenii care-și ascultă conștiința sunt un mare ajutor pentru lumea din jurul lor...

Vreți să știți ce s-a ales de Fritz? Ei bine, a supraviețuit războiului și lucrează într-o întreprindere. Dar, o mare parte din timpul lui liber și-l petrece ca și consilier în cadrul unei mari lucrări cu tinerii.

Dar - să aflăm acest lucru nu este atât de important, cât este să știm următorul lucru: nu evenimentele mari și răsunătoare sunt cele importante. În esență, lumea este schimbată de oameni, ale căror conștiințe „sunt prinse de Cuvântul lui Dumnezeu“.

Cântărețul

Ce să vă spun despre Günter - a fost un băiat excelent.

Când în grupul nostru de tineret ne pierdeam curajul, atunci râdea și ne întreba dacă nu cumva avem ambiția să fim noi primii pe care Domnul Isus îi lasă baltă?

Günter s-a predat Domnului Isus deja la 15 ani. Și adevărul este următorul: dacă un tânăr plin de viață îi închină Domnului toată energia vieții lui, atunci iese o treabă minunată.

Într-o zi - tocmai începuse războiul cu Rusia - mașinăria groaznică a războiului a pus mâna și pe Günter. A fost înrolat. Așa a pășit pe calea întunecată de pe care nu s-a mai întors. Zace îngropat undeva în pământul Rusiei.

Înainte să plece pe front, am mai petrecut împreună câteva din zilele lui de concediu. Și atunci ne-a povestit o mică întâmplare, de care am râs cu toții din inimă.

Ca și recrut, Günter a fost cazat într-o baracă în apropierea unui mare oraș. În fiecare duminică îl chinuia dorul după „frumoasele servicii divine închinare Domnului“. Și de aceea a fost foarte fericit când a fost numit curier și a trebuit să bată drumurile cu motocicletă.

Deja în prima duminică s-a folosit de ocazie și a aranjat în așa fel lucrurile, încât la începutul slujbei religioase a trecut cu motocicleta prin fața unei biserici mari din orașul din apropiere.

Când a intrat în biserica imensă, s-a speriat puțin: puținii bătrânei care veniseră la slujbă se pierdeau în sala imensă. Orga se auzea foarte tare.

După ce s-a așezat, a observat că adunarea începuse deja să cânte. Dar nu se auzea nimic.

Ei bine, muzica - aceasta era pasiunea lui Günter. S-a mutat lângă o femeie în vârstă, s-a uitat în cartea ei de cântări și a început - așa cum îi era obiceiul - să aducă laudă Domnului cu gura până la urechi. Atunci a simțit că toată lumea se întoarce să se uite la el. Dar nu s-a lăsat deranjat. Acest cântec spiritual - pentru el a însemnat „acasă”. Simțea că are părtășie în duh cu frații de acasă și cu toți cei care Îl iubesc pe Domnul Isus - chiar și cu oștile cerești și cu creștinii care se închină înaintea tronului lui Dumnezeu.

Așa că, Günter a cântat vesel și din toată inima.

După serviciul divin a vrut să părăsească repede biserica. Dar l-a oprit un domn în vârstă. L-a privit supărat și i-a spus:

- Tinere, intenția dumneavoastră este să tulburați serviciul?!

Günter i-a privit mirat fața supărată:

- Să tulbur? De ce?

- Na, cântatul dumneavoastră atât de tare a fost doar o tulburare! a răspuns nervos domnul în vârstă.

Günter a început să râdă.

- Sunt de părere că din vechea dumneavoastră biserică poate liniștit să se audă mai multe despre Evanghelie până afară în stradă. Altfel, oamenii de afară vor crede că ați murit cu toții.

Bătrânul s-a înroșit tot:

- Tinere! Nu fiți obraznic! Am să vă reclam comportamentul la garnizoană!

Bietul moșneag! El nu putea pur și simplu să-și imagineze că mai există tineri care știu ceva despre „bucuria în Domnul“. Dar acum s-a enervat și Gunter:

- N-aveți decât să mă reclamați! i-a spus bătrânului și a plecat...

Günter ne-a povestit întâmplarea până aici. Apoi s-a oprit. Noi am avut însă impresia că istoria nu s-a terminat. Așa că am întrebat:

- Și de atunci nu te-ai mai dus acolo, nu?

- Poftim? Să nu mă mai duc acolo? a răspuns Günter. Dimpotrivă! Am mers în fiecare duminică la serviciul divin. Și am cântat așa cum am simțit în inima mea. Și ce credeți, ce s-a întâmplat? Biserica a devenit în fiecare duminică tot mai plină. Oamenii au vrut să mă audă cântând!

Atunci am râs și ne-am bucurat. Pentru că toți cunoșteam puterea unei cântări spirituale.

Cântarea din mijlocul haosului

Inima mi se strânge când mă gândesc la tânărul acela. Era aproape încă un copil, când l-au recrutat. A murit împușcat de ruși undeva în Rusia, lângă Leningrad. Pentru cei puternici, viața unui om nu înseamnă nimic! Așa cum se macină un bob de grâu între pietrele morii - așa mi se pare sfârșitul vieții lui.

Și în tot acest timp, nici măcar nu a fost creat pentru război. A vrut să devină muzician. Sufletul lui trăia prin muzică. Și când stăteai de vorbă cu el, aveai adesea im-

presia că sufletul lui este departe de tot și ascultă cine știe ce armonii, pe care noi nu le putem auzi.

În anul 1944, imediat după Crăciun, a sosit vestea că a căzut pe front. O comunicare rece, nemiloasă și bombastică. Cu câteva zile înainte scrisese însă o scrisoare. În această scrisoare a povestit cum a petrecut Crăciunul. Această relatare prezintă într-un mod caracteristic spiritul dur al vremii, singurătatea tinerilor și slava Evangheliei, încât trebuie să o prezint și altora și trebuie să-mi înving împotrivirea inimii, care m-a oprit până acum să povestesc această istorie...

- Ascultă la mine! a spus căpitanul puțin înainte de Crăciun către tânărul soldat. Vom sărbători sărbătoarea aici, în acest orașel rusesc. Aici putem să organizăm o petrecere drăguță pentru companie. Sunteți de acord cu mine?

- Să trăiți, domn' căpitan!

- Am auzit că sunteți muzician. Grozav! Interesantă meserie! Dar, nu contează! Atunci sunteți cel mai potrivit să vă ocupați de această problemă! Nu-i așa?

- Să trăiți, domn' căpitan!

- Puteți să organizați totul cum doriți. Avem la dispoziție o sală cu un pian. Organizați un cor, repetați ceva drăguț - așa, ceva de Crăciun - na, știți mai bine ca mine! Ați înțeles?

- Să trăiți, domn' căpitan!

Băiatul a fost nespus de fericit. Ce misiune frumoasă în monotonia sumbră a vieții cotidiene! Bucuria lui i-a cuprins și pe camarazii lui. Sufletele lor, care fuseseră înăbușite de zgomotul armelor, de discuțiile obscene dintre bărbați și de alcool, au început să se trezească.-

În noaptea de ajun, compania a avut parte de o sărbătoare minunată. În centru s-a aflat mesajul Evangheliei despre Fiul lui Dumnezeu, care a fost culcat într-o iesle, despre

îngerii care au cântat pe câmpia Betleemului și despre păstorii care au ascultat speriați și smeriți vestea. Chiar și cei mai duri au fost liniștiți și mișcați. Era, de parcă sufletele îngropate își făceau din nou drum spre lumină... Apoi, sărbătoarea a luat sfârșit. În sală a domnit o liniște adâncă. Dar a fost întreruptă de strigătul căpitanului. Ușile au fost date în lături. Au apărut soldați care au adus sticle de vin și de rachiu.

A fost, de parcă peste suflete s-ar fi prăbușit din nou pământul: un urlet de bucurie! Primul banc obscen a explodat în sală! Râsete! Și apoi a început o beție, în care bărbații și-au înecat tot necazul, tot dorul și toată uitairea...

Băiatul pleacă trist. Noapte Sfântă. În sufletul lui vede imaginea patriei, a părinților, a fraților. Ce frumoase, ce divin de frumoase erau sărbătorile de acasă...!

Se târăște ca un animal bolnav sub pătura de pe patul tare și adoarme.

Când se trezește, în dormitor pătrunde o lumină gri. Camarazii se întorc de la chef. Beți, împleticindu-se! Râzând prosteste! Cuvinte murdare infectează aerul.-

Băiatul aruncă pătura și iese tăcut. În inima lui, dorul de casă mușcă neiertător: O, ce urât, ce murdar, ce înjositor! Și acesta este Crăciunul!

Fără să se gândească, ajunge din nou în sala unde s-a ținut serbarea. Cum arată acum! Scaunele sunt rupte. Mesele dărâmate. Ferestrele sparte. Peste tot pe podea se văd bălți de băutură și de vărsături...

Dar - acolo este pianul - nevătămat! Abia câteva zile mai târziu - de revelion - câțiva soldați beți l-au aruncat afară pe geam.

Dar, în dimineața aceea de Crăciun mai era acolo. Tânărul soldat se năpustește spre pian și...

Da, apoi a sărbătorit Crăciunul lui. Singur, în sala pus-

tie, stă și cântă la pian și cu gura:

„Îngerii vestesc voios

S-a născut Isus Cristos...”

Îi vine în minte cântare după cântare. Ce bine că acasă a învățat toate cântările pe de rost!

„Iar Tu dă-ne binecuvântarea Ta,

Și viața întreagă la iesle vom sta.”

Și-a scos din buzunar micul Testament și a citit încet și cu atenție încă o dată istoria minunată din Evanghelia după Luca capitolul 2.

„Vă aduc o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David vi s-a născut un Mântuitor, care este Cristos, Domnul... Și păstorii s-au întors, slăvind și laudând pe Dumnezeu pentru toate cele ce auziseră și văzuseră și care erau întocmai cum li se spusese.”

Inima lui s-a umplut de atâta bucurie, încât a început să dea slavă lui Dumnezeu și să se roage. Și s-a așezat din nou la pian și a mai cântat încă o dată toate cântările de Crăciun. Atunci, în dimineața rece a răsunat cântarea - poate vreun țaran rus s-a oprit mirat la geam!:-

„Iată ce Tatăl ne-a dat:

Un Fiu Sfânt, e-adevărat!

Să ne ducă vrea și poate

De-aici jos în veșnicie...”

Oare a bănuț că acest lucru avea să se întâmple peste câteva săptămâni:

„...De-aici jos în veșnicie”?

Așa a stat băiatul singur, părăsit, nemângăiat în țară străină, într-o sală distrusă în mod bestial și a dat slavă Copilului din iesle. Și dintr-odată a trebuit să se întreprună în mijlocul cântării. Căci atunci a înțeles un mare adevăr. Despre aceasta a scris acasă:

„Nu este aceasta starea bisericii în toate vremurile? În mijlocul haosului acestei lumi căzute, ea cântă cu bucurie

și netulburată slavă Domnului și Mântuitorului ei.“

Atunci nu a mai fost singur. Făcea parte din marea adunare care - în ciuda diavolului - cântă și aduce slavă:

„...bucurie, bucurie, bucurie:

Cristos pune capăt suferinței...”

Felinarul dragostei

Pentru un moment, am rămas descumpănit.

În înserarea care se lăsa, m-am împiedicat de ceva. Și când m-am uitat mai atent, am recunoscut un cadavru, care - fără să se deosebească de praf și de moloz - zăcea exact în mijlocul străzii.

Am calculat repede: duminică la prânz a fost acel bombardament puternic. Acum este miercuri seara. Deci încă mai sunt cadavre neîngropate pe străzi!

Mi-am amintit un verset din Biblie: „Trupurile lor moarte vor zăcea ca gunoiul pe stradă...”

- Ca gunoiul pe stradă... am murmurat mereu în sinea mea.

Brusc, am observat că dintr-o casă pe jumătate dărâmtă mă urmărește un bărbat:

- Găsiți că este ceva grav? m-a întrebat el. Vreau să vă arăt ceva și mai grav. Veniți cu mine!

A pornit înaintea mea - prin molozul de pe stradă - și a înconjurat o mare clădire administrativă - și apoi a intrat în curte...

- Aici! mi-a arătat omul.

Un strigăt de spaimă mi s-a oprit în gât. Aici zăceau vreo 80 de cadavre. Desigur, am văzut lucruri la fel de groaznice pe front. Dar - aici era și mai groaznic: aici nu

zăceau soldați și luptători. O, nu! Aici zăceau bărbați în vârstă, femei epuizate. Și - copii! Fetițe mici cu brațe subțiri și picioare slăbuțe, pe care războiul și-a pus amprenta. O, copii!! Ce legătură aveau ei cu acest război fără sens?!

În fața ochilor mi-a apărut un tablou al lui Hans Thoma: o vale plină cu flori. Și pe câmpia din vale copiii se joacă - cu coroane de flori pe cap.

Da, așa ar trebui să fie! Locul copiilor este pe astfel de câmpii!...

Bărbatul a plecat. Era deja noapte. Undeva, în clădirea distrusă, o bucată de lemn lovea monoton zidul în bătaia vântului. În rest: liniște de moarte.

Și așa cum stăteam între aceste cadavre - atât de singur în mijlocul groazei - în această liniște îngrozitoare-, o întrebare a țâșnit din mine - o întrebare înfiorătoare:

- Unde este Dumnezeu? De ce tace? Ne-a părăsit? - Da, Dumnezeu ne-a părăsit!!

Dumnezeu ne-a părăsit! - Acesta-i iadul! M-am cutremurat. Aveam parcă ceva în gât. Altfel aș fi urlat de groază.

Dar atunci - nu pot să mărturisesc decât ce am trăit - deodată a fost de parcă cineva ar fi citit cu glas tare din Biblie:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“.

Cuvântul a apărut dintr-odată! Duhul Sfânt trebuie că mi l-a strigat în disperarea mea. În fața mea, s-a aflat crucea de pe Golgota pe care atârna Fiul lui Dumnezeu. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu...“

Și brusc am știut:

- Aici este un semn veșnic al dragostei lui Dumnezeu! Un felinar luminos al dragostei Lui nesfârșite.

Nu-L înțeleg pe Dumnezeu. Nu! Nu voi înțelege ni-

ciodată căile și judecata Lui. Dar știi un lucru: El ne iubește!

„Fiindcă atât de mult ne-a iubit Dumnezeu, încât a dat pe singurul Lui Fiu“. Crucea lui Isus strigă tare în lumea păcătoasă:

- Dumnezeu totuși ne iubește!

Mângăiat am părăsit curtea întunecată...

Diapozitivele

În lume există îngrozitor de mulți oameni plictisitori. Niklaus Bolt nu face însă parte din aceștia.

L-am cunoscut pe poetul, pastorul și scriitorul de succes în Mannedorf, de lângă Zurichsee, în casa pentru mine neuitatului inspector Alfred Zeller.

Bărbatul mic de statură, cu părul alb a umplut imediat camera cu ființa lui.

- O, trebuie să cunoașteți mai bine Elveția! a spus plin de entuziasm. Aveți timp? Atunci vă arăt mâine dimineața diapozitivele mele?

Am acceptat recunoscător. Dimineața următoare ne-am adunat în grup restrâns în sala întunecoasă. Eram foarte curios și mă așteptam să văd niște peisaje montane coplesitoare.

Dar - deja primul diapozitiv a fost o dezamăgire. A apărut capul unui bou - o imagine mai mult decât cotidiană!

Apoi am auzit în intuneric vocea lui Niklaus Bolt:

- Despre noi, elvețienii se spune că semănăm cu acest animal. Ei bine, vreau să explic cum vine asta... Și apoi a urmat o prelegere înflăcărată despre boi, elvețieni și alți

europeni, încât ba ne scuturam toți de răs, ba ascultam încordați și în tăcere.

Imaginea următoare! O altă dezamăgire: o floare de munte, așa cum apare pe toate ilustratele ieftine.

Dar Bolt a început să ne povestească cum a găsit el, copil fiind, pentru prima dată această mică floare. Am trăit alături de el emoția și bucuria lui...

O altă imagine: un cap nesemnificativ de bărbat. Nu! Era prea de tot, cum ne fura acest Niklaus Bolt timpul cu diapozitivele lui banale. Dar apoi ne-a povestit povestea acelui bărbat. A fost tragedia palpitantă a unei călăuze obișnuite, care și-a pierdut viața ca să-i salveze pe alții. Am fost toți adânc mișcați.

Dar la diapozitivul următor am avut cu toții un șoc: un băiețel - un chinez - se holba la noi prosteste. Asta ce mai e? Atunci am auzit din nou vocea lui Bolt din întuneric:

- Prin cartea mea, „Svizzero“, am ajuns să cunosc foarte bine renumitul Traseu al fecioarei. De aceea trebuie să-i conduc adesea pe străini și pe asiatici în munți... Și apoi a urmat istoria cutremurătoare a unui important ministru chinez, care și-a deschis inima în singurătatea munților elvețieni. I-a mărturisit lui Bolt necazurile din viața lui. L-a introdus pe Bolt în marea lume asiatică. L-am îndrăgit foarte mult pe acest om, a încheiat Niklaus. Din păcate nu am putut să fac rost decât de o poză de-a lui din copilărie.

Ah da, micul chinez! Nici nu am mai băgat în seamă imaginea. Acum am privit-o cu alți ochi. Devenise interesantă...

Când s-a aprins din nou lumina, a trebuit să-l privesc mult timp pe acest bărbat mic de statură cu o inimă mare, pe acest Niklaus Bolt, și să mă gândesc: Ce ciudat! Acest om ne împrumută nouă ochii lui -și deja câteva imagini banale se transformă într-o bogăție nemaipomenită.

Comparativ mi-am amintit de o doamnă bogată pe care

o cunoșteam, care-și putea permite să se bucure de toate frumusețile din lume și care totuși - era mereu nemulțumită și săracă. Și am înțeles: dacă suntem bogați sau săraci - aceasta nu depinde de împrejurări, ci de inima și de ochii noștri.

Am fost toți de acord cu acest lucru, când ne-am deschis inimile în timpul discuțiilor care au urmat și când am constatat: Numai o inimă pe care o mântuiește și o împlinește Domnul Isus Cristos are parte de astfel de bogății.

Da, da, așa este: creștinii primesc inimi bogate și ochi noi.

Pentru că tot suntem la această temă, trebuie să vă mai povestesc o mică istorie, care s-a petrecut într-un cu totul alt loc.

În mica mea biserică muncitorească, un bărbat de vreo 30 de ani a ajuns să se convertească la credința în Domnul Isus Cristos. Convertirea lui a însemnat o mare minune, căci a fost un tip foarte sălbatic, a cărui viață a fost până atunci plină numai de lupte politice, sex și rachiu.

Acum totul a fost făcut nou.

Pentru că și-a pierdut toți prietenii vechi și pentru că era încă destul de singur, l-am luat într-o zi cu mine într-o mică excursie. Urma să predic într-un sat, cu ocazia unei sărbători.

Amândoi am fost ospătați pe cinste după serviciul divin. În jurul lui se deschidea o altă lume. Până atunci nu cunoscuse ospitalitatea.

- Și nu vor nimic în schimb? m-a întrebat tot mereu, mirat. De fapt, oamenii aceștia nici nu ar trebui să se sînchisească de mine!

Duminică dimineața devreme, am mai făcut o plimbare înainte de serviciul divin: un peisaj minunat de vară! Roua sclikea pe iarbă. Din depărtare se auzea o fanfară, care venea probabil și ea în sat, la sărbătoare.

Omul alerga vesel în jurul meu, în timp ce eu mai meditam încă o dată la predica mea. Dintr-odată, s-a oprit:

- Cum să înțeleg acest lucru? Am 30 de ani și am colindat mult prin lume. Dar - cât de frumos este soarele și roua pe iarbă și munții și pădurile - toate acestea le văd acum pentru prima dată. Trebuie să-L cunoști pe Dumnezeu și să ai pace cu El dacă vrei să vezi frumosul!

Pastorul Fritz

Așa îl numeau pe conducătorul marelui sanatoriu pentru epileptici Betel, pastorul Friedrich von Bodelschwingh.

Făcea parte din acei oameni foarte rari care te câștigă cu cât îi cunoști mai bine. La majoritatea oamenilor este invers. La început te fascinează. Dar când îi cunoști mai bine, urmează dezamăgirea.

Deci - în cazul lui Bodelschwingh a fost altfel. Și cauza era probabil faptul că nu-l întâlneai aproape niciodată singur. Când te întâlneai cu el, te întâlneai în același timp cu Domnul Isus. De fapt, așa ar trebui să fie cu toți creștinii, să aibă în ei ceva asemănător Mântuitorului lor.

Un prieten mi-a povestit nu demult o mică istorie despre acest pastor Fritz. Este atât de frumoasă, încât nu pot s-o țin numai pentru mine.

Prietenul meu avea o moșie minunată în Prusia. Conacul era deja de generații centrul unor cercuri de creștini evlavioși. Și cei de pe moșie iubeau foarte mult tocmai sanatoriul Betel. Multe daruri bogate au luat calea spre Betel. Și atunci când moșierul ajungea în călătoriile lui la Betel, era primit cu respect ca un protector influent al sanatoriului.

Dar apoi a venit războiul cel mare și prăbușirea. Moșierul a pierdut totul, chiar totul. După rătăcirii groaznice, în timpul cărora a rătăcit prin țară ca un cerșetor, a ajuns în cele din urmă cu soția lui și cei nouă copii în câmpia Luneberg - un om fără patrie.

Așa că omul s-a apucat să-și caute o patrie. În această călătorie a ajuns într-o noapte spre miezul nopții la căsuța portarului sanatoriului Betel.

Timid, omul fără patrie a întrebat dacă ar mai putea să vorbească cu pastorul Bodelschwingh. Portarul s-a încruntat:

- Așa târziu? Dacă se mai poate?

Dar a sunat totuși la telefon și i s-a răspuns, ca oaspetele să fie condus imediat la pastor.

Murdar, zdrențaros, neras și aproape mort de foame, omul fără patrie a stat apoi în fața lui Bodelschwingh și i-a explicat cu un zâmbet slab:

- Da, acum sunt eu însumi un „frate de pe stradă“!

Și ce a făcut pastorul Fritz? L-a strâns în brațe pe acest om și a rostit cererea smerită:

- Să nu lăsați Betelul și pe noi văduviți de dragostea dumneavoastră!

Bietului om au început să-i curgă lacrimi peste fața obosită, când a văzut, cum cel care dă se face cerșetor și îl ridică pe cel care cere, făcând din el un om care dă...

O da, creștinii trebuie să fie asemenea Mântuitorului lor!

„O, Teo!“

Când am părăsit magazinul, a fost exact ora 12.

La ora aceea era mare înghesuială pe strada principală.

Mulțimea trecea încet pe lângă vitrine.

Nerăbdător am încercat să mă strecor mai repede prin mulțime. Ce groaznic! Pur și simplu nu reușeam să înaintez!

Buff! M-am ciocnit foarte tare de o femeie, care se părea că se grăbește și ea. Am vrut să mă scuz. Atunci, pe fața ei a apărut un zâmbet vesel:

- O, pastorul Busch! Cât are să se mai bucure Teo, că ne-am întâlnit!

A trebuit să zâmbesc. Oricum, această întâlnire nu a fost chiar nedureroasă. Și, de fapt - cine era această femeie?

Puțin nesigur, i-am spus că pe moment nu pot să-mi amintesc cine este. Să mă ajute puțin.

- Păi da! a spus ea binevoitoare. Nici nu mă cunoașteți. Știți - sunt mama lui Teo!

Din nou acest Teo! Eram la fel de nedumerit ca la început. Cine era Teo?

- Știți, stimată doamnă, i-am explicat, în timp ce încercam să rămânem împreună în îmbulzeală, eu cunosc o mulțime de Teo. La care vă referiți?

- Na, la cel mare - cu păr blond - care vine tot mereu la cercul dumneavoastră de tineret. Cel care și-a pierdut nu demult portmoneul. Atunci ați...

Atunci mi-am amintit.

- Așa, deci sunteți mama acelui Teo? Na, atunci pot să vă felicit. Este un băiat grozav!

Pe acest Teo l-am remarcat în ultimul timp dintre sutele de băieți care frecventau casa tineretului din Essen. În orele de studiu biblic stătea în fața mea foarte atent și încordat. Și când se cânta, toată fața lui radia, încât nu putea să treacă neobservat. Cânta nu numai cu gura, ci cu toată inima. Și era deosebit de plin de zel în lucrarea de evanghelizare și de vizite.

- Da, am mai spus încă o dată, acest Teo este un băiat grozav.

Am văzut de multe ori cum strălucesc fețele mamelor când fiii lor sunt laudați. Și de aceea m-am mirat, atunci când această mamă a devenit deodată foarte serioasă. Apoi a spus încet:

- Nici măcar nu puteți bănuși cum este el cu adevărat.

Între timp am ajuns într-o stradă liniștită. Așa că am auzit clar acele cuvinte, deși au fost rostite în așa fel, de parcă nu mi-ar fi fost adresate mie.

Am devenit curios.

- Trebuie să existe un secret! Scumpă doamnă, v-aș fi foarte recunoscător dacă mi l-ați spune și mie. Pentru că țin într-adevăr foarte mult să-mi cunosc băieții.

Femeia s-a gândit o clipă. Apoi a izbucnit:

- Da, trebuie să vă spun totul. Vedeti, noi am fost o familie fără de Dumnezeu. Soțul meu nu vrea să știe nimic despre creștinism, nici până în ziua de azi. Are efectiv o aversiune împotriva creștinismului. Și de aceea am trăit toți fără Dumnezeu...

Femeia s-a întrerupt. Trebuia să traversăm strada. Și - da, acum nu mai era o simplă discuție. Era vorba despre lucruri serioase. Trebuia să se concentreze. Așa că am dat colțul într-o stradă liniștită. Și atunci a continuat:

- Teo a avut parcă 17 ani atunci când am observat că s-a schimbat. Când ne certam în casă, el tăcea. Și încerca tot mereu să-mi facă bucurie. Avea atâta răbdare cu sora lui cea mică. Era, de parcă prin Teo intra în familia noastră un cu totul alt duh.

Și, într-o zi, ne-a spus deschis că frecventează cercul dumneavoastră de tineret. Câțiva prieteni l-au introdus acolo. Și acolo l-ar fi cunoscut pe Domnul Isus. Și că viața lui îi aparține acum lui Cristos.-

Femeia a făcut din nou o pauză. Am simțit cât este de

emoționată. Am fost mișcat când a spus, că această mărturisire a scos din soțul ei numai un murmur furios. Ea însăși s-a simțit însă ciudat în urma mărturisirii fiului ei. Inima ei a început să se neliniștească de acest lucru.

- Da, așa se face că de atunci frecventez împreună cu Teo serviciile divine din biserica dumneavoastră.

Și acum fața ei strălucea.

- Acum sunt și eu a Domnului Isus. Este ca un secret minunat, pe care-l am eu și Teo al meu. Și în fiecare zi citesc câte puțin în Biblie. Uneori nu înțeleg unele lucruri... și -

Acum s-a înroșit toată de rușine:

- Atunci îl întreb pe fiul meu. El înțelege mult mai mult. Ah, este o rușine ca mama să învețe de la fiul ei. Dar Teo nu este deloc mândru. El îmi explică totul atât de bine.

Cu ce voce a spus femeia aceste cuvinte! Eu aveam lacrimi în ochi. Și prin minte mi-a trecut vechea promisiune a lui Maleahi, că inimile părinților se vor întoarce la copiii lor.

- Și soțul dumneavoastră? am mai întrebat.

A zâmbit.

- Oh, nu vrea să audă încă nimic de toate acestea! Dar Teo și cu mine - noi ne rugăm în fiecare zi pentru tata. Doar îl iubim. Este un tată bun. Într-o bună zi și el... dacă ne rugăm așa pentru el! Nu poate altfel...!

Tăcerea dintre noi a fost lungă. Apoi a mai început să vorbească încă o dată - aproape cu reverență:

- Este totuși ciudat, ca o mamă, prin fiul ei...

Restul propoziției a rămas nerostit. Dar am înțeles-o.-

Seara l-am întâlnit pe Teo la casa tineretului. Juca tenis de masă cu câțiva băieți pe care i-a adus cu el. I-am strâns mâna:

- O, Teo!

Și el mi-a zâmbit fericit.

Cine-I curăță lui Dumnezeu pantofii?

Un prieten american ne-a povestit o istorie amuzantă care merită să fie povestită mai departe.

- Am o fetiță mică, ne-a relatat el... Fetița este la vârsta în care copiii își înnebunesc părinții cu întrebări. Și efectiv poți să ajungi să cazi pe gânduri când apar tot felul de întrebări interesante.

Nu demult, micuța a fost foarte preocupată să-și ajute mama în gospodărie. În cele din urmă, mama i-a zis:

- Acum poți să cureți și pantofii lui tata!

Copilul nu a fost foarte entuziasmat de această sarcină. Dar, ascultătoare, s-a pus pe treabă.

Un timp a avut preocupare. Se vedea pe ea că își frământă capul cu întrebări serioase. Și apoi...

Tata a intrat în cameră. Dar înainte să-și poată lauda fiica cea harnică, a fost uimit de întrebarea ei:

- Ticu, lui Dumnezeu cine îi curăță de fapt pantofii?

Tatăl a rămas trăznit. Nu a putut să-și amintească dacă vreun teolog a spus vreodată ceva legat de acest lucru. Da, nu-i venea în minte nici un verset biblic, care să lămurească cât de cât întrebarea.

Așa că a spus numai:

- Ei bine, trebuie că există vreun înger care are această sarcină, pe care o consideră drept o mare onoare.

Și apoi tatăl a fost fericit că fiica a fost mulțumită cu acest răspuns.

Câteva zile mai târziu, tatăl a citit liniștit din Noul Testament.

Brusc, a sărit în picioare, a ieșit fugind din cameră și

și-a strigat fetița.

Mama și copilul au venit speriate:

- Ce s-a întâmplat?!

- Nu demult m-ai întrebat, cine-i curăță lui Dumnezeu pantofii, s-a adresat tatăl către copil. Acum, fii atentă, tocmai am citit în Biblie că nici nu este vorba de așa ceva: aici scrie că Dumnezeu ne curăță nouă pantofii.

Mama a dat din cap:

- Ce vorbești! Dumnezeu ne curăță nouă pantofii?

- Da, a explicat tatăl, ascultați! În Biblie scrie: „...Isus a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins...” Vedeți doar că în Israel, spălatul picioarelor a fost tot una ca la noi curățatul pantofilor. Acum, ascultați mai departe! A citit toată întâmplarea, așa cum o descrie apostolul Ioan în capitolul 13 al Evangheliei sale.

Mama și fiica au ascultat uimite. Și toți trei au înțeles cât de mult s-a umilit Dumnezeu cel viu în Isus. „S-a dezbăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob...” spune Biblia într-un alt loc. Și acest lucru merită adorarea noastră!

Wilhem Busch

Variațiuni pe o temă dată

Quell-Verlag Stuttgart

© Editura Lumina Lumii 1996

Pastorul Wilhelm Busch s-a născut la Elberfeld la 27 martie 1897. A crescut și a mers la școală în Frankfurt am Main. Tatăl lui a fost preot. În timpul primului război mondial, ca soldat pe front, tânărul Wilhelm a găsit calea spre credința vie în Isus Cristos. După primul război mondial a studiat teologia în Tübingen și a ocupat apoi postul de pastor în Bielefeld și Essen, unde în 1931 a devenit pastor cu tineretul. În timpul celui de-al treilea Reich a fost urmărit și arestat. După terminarea războiului, pastorul W. Busch a ajuns ca evanghelist cu mesajul lui despre Isus Cristos la nenumărați oameni. W. Busch a murit la 20 iunie 1966.